De Nieuwsbode,

VERSCHIJNT OP WOENSDAG VAN IEDERE WEEK.
A. POTT, Uitgever.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.
$2,00 per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling.
Twee nommers voor den afloop van het abonnement krijgt de inteekenaar eene waarschuwing. Die daaraan niet in tijds eenig gevolg geeft, wordt van de lijst geschrapt.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 5 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing - 1,00
Voor 5 regels of minder, dito, dito - - - - - - - 0,50
Voor elke volgende plaatsing - - - - - - - - - 0,25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan
A. Pott, Sheboygan, Wisconsin.

NIEUWSBODE.

Orgaan der Nederlanders in Noord - Amerika.

9de JAARG. NO. 46. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 15 DECEMBER 1858. GEHEEL NO. 462.

De Nieuwsbode

IS PUBLISHED ON WEDNESDAY OF EACH WEEK BY
A. POTT, Proprietor.

Rates of Advertising.

	1w	2w	3w	4w	2m	3m	6m	9m	1y
1sq	1 00	1 38	1 75	2	3	4	7	10	12
2sqs	1 50	2 00	2 50	3	5	6	10	12	15
3sqs	2 00	3 00	[illegible]	[illegible]	6	8	12	15	[illegible]
4sqs	2 50	3 50	4 50	5	8	10	14	17	20
¼ col	3 00	4 00	5 00	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible] col	4 00	5 50	7 00	8	12	15	20	25	30
[illegible] col	5 00	7 00	9 00	11	16	20	[illegible]	[illegible]	40
[illegible] col	6 50	8 50	10	12	20	25	35	42	55
[illegible] col	8 00	11	13	15	22	30	40	50	60
1 col	10	14	17	19	26	36	52	65	70

A square is 1 inch or less of space, column width.
Business Cards will be inserted 1 year at $3 [illegible]
Advertisements will be kept in until forbidden.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

MIDDELBURG, 6 November. Gisteren is ter dezer stede op 55jarigen leeftijd overleden, de heer *Bastiaan Boyme*, die zich als sterrekundige zulk een grooten naam heeft gemaakt. Eene voor omstreeks vijf jaren hem overvallene beroerte, aan de gevolgen waaraan hij thans is bezweken, noodzaakte hem in der tijd zijn ontslag te nemen als lid van gedeputeerde staten van dit gewest; terwijl hij nog de betrekking bekleedde van directeur van het handelsentrepôt, en verder lid was van verschillende buiten- en binnenlandsche geleerde genootschappen. Mist de maatschappij in hem een nuttig lid, onze stad in het bijzonder betreurt een harer kundigste medeburgers.

LEEUWARDEN, 8 November. Te Westergeest is een openbaar onderwijzer, die aldaar in het jaar 1796 is aangesteld en dus 62 dienstjaren telt, onafgebroken op dezelfde plaats werkzaam. Hij is 82 jaren oud. Onder zijne leerlingen vindt men personen die meer dan 70 jaren oud zijn. Op den 1sten Jan. 1859 zal hij gepensioneerd worden; welk pensioen echter niet hooger dan ƒ 225 zal kunnen zijn, omdat zijne inkomsten als onderwijzer niet meer dan ƒ 850 bedragen. En toch is dat pensioen niet zeker, omdat het pensioenwezen in de provincie Friesland nog niet geregeld is.

ARNHEM, 10 November. Aangaande den beruchten dief *Hilf*, zich noemende *Schultz*, die thans te Arnhem gevangen zit, wordt het volgende medegedeeld, waaruit blijkt hoe gevaarlijk deze persoon is. Men weet, dat hij vóór een confinement gedurende zeven jaren te Woerden, in Duitschland verschillende malen tot gevangenisstraf veroordeeld werd, doch telkens wist te ontsnappen. Hij wist o. a. te ontkomen uit de gevangenissen te Wittenberg, Stendal, Brunswijk, Hamburg, Schwartau, Eutin en Vechta. Sedert hij in het huis van verzekering te Arnhem was overgebragt, hoorden wij reeds van herhaalde mislukte pogingen, om van daar te ontvlugten. Buitengewone maatregelen werden genomen, om zijne ontkoming te beletten en zij blijken thans hoog noodig te zijn. Heden in den vroegen ochtend toch vond men *Schultz* in den gang der gevangenis, alwaar hij door het geheim gemak uit zijne cel is gekomen. Hij had den muur, die zich in het gemak bevond, verbroken en met een der ijzers daarvan zich den gang gebaand. In den gang zelf was hij reeds bezig een gat in den buitenmuur te breken, toen hij ontdekt werd. Onnoodig is het hier bij te voegen, dat men hem belette zijne morgenwandeling voort te zetten. Men heeft hem thans aan een keten vast geklonken.

— Eene nieuwe bron van bestaan heeft zich thans geopend voor de visschers uit de dorpen Wanneperveen, Giethoorn en Vollenhove. Se dert eenigen tijd wordt de aldaar gevangen snoek en baars, de zwarte hebbende van niet minder dan 3 of 5 ons, opgekocht voor den heer v. Veen, te Moerdijk, door wien die beide soorten van visch, op bijzondere wijze in manden gepakt, van daar regtstreeks naar Parijs worden verzonden, alwaar ze reeds den volgenden dag ter markt wordt gebragt. De winsten, daardoor voor de visschers ontstaande, zijn vrij aanzienlijk te noemen, wijl de giethoornsche en andere meren ruimschoots de gezochte vischsoorten kunnen leveren.

'S GRAVENHAGE, 8 November. Z. M. heeft den *Raphael Jabat*, Spaansch gezant alhier, benoemd tot commandeur der orde van den Nederl. Leeuw.

— Z. M. heeft bepaald, dat er vrijdom van port zal worden toegekend voor de briefwisseling die, onder de gewone bepalingen van kruisband en contraseign gevoerd wordt tusschen alle rijksveldwachters der 1ste en 2de klasse onderling, alsmede tusschen deze en de aan hen ondergeschikte rijksveldwachters der 3de klasse.

— De heer *J. Modera*, gepensioneerd kapitein-luitenant ter zee, voormalig chef van de afdeeling materiëel, bij het departement van marine, heeft eene niet voor den handel bestemde brochure van een vel druks aan leden der tweede kamer doen ronddeelen, getiteld: *Blik in het kabinet des ministers van marine, mr. J. S. Lotsy.* De schrijver ontwikkelt daarin de redenen van zijn ontslag. Het blijkt daaruit, dat de minister, als reden voor die pensionering, aan den heer *Modera* te kennen gaf, dat het hoofd van het materiëel moet zijn een officier uit het vaste corps, iemand die met den tijd mede gaat, meer was op de hoogte van het vak, niet verouderd en tegen hervorming gestemd. Deze kennisgeving ging vergezeld van het aanbod om, met behoud van hetzelfde tractement, als equipagemeester op 's rijks werf te Amsterdam te worden geplaatst.

De heer *Modera* bedankte daarvoor en verklaarde zich diep gegriefd; waarop de minister te kennen gaf, dat zijne pensionering de wil van Z. M. was. De brochure strekt overigens, om al de aangevoerde bezwaren van den minister, door hetgeen vroeger en later is gebeurd, te wederleggen.

— Er hebben in den laatsten tijd geruchten geloopen van de aftreding van een of meer ministers, ja zelfs van het geheele ministerie. Welonderrigte lieden meenen, dat inderdaad de betrekking tusschen de Tweede Kamer en het Ministerie zeer gespannen is; de verslagen der Kamer op de ingediende wetsontwerpen, en vooral die van de begrooting, dragen weinig blijken van ingenomenheid met dezelve, [illegible] [illegible] vele zeer te betwijfelen [illegible]. Dezelfde lieden verzekeren verder, dat de Koning, de aanhoudende oppositie der Tweede Kamer inziende, terwijl hij juist door de benoeming van dit Ministerie eenblijk van [illegible] aan de Kamer had willen geven, liever tot eene ontbinding der Kamer zal [illegible], dan tot het aannemen van het ontslag van het Ministerie, om het [illegible] te stellen, [illegible] te zenden, die [illegible] regeren onmogelijk maken. (*Dr. Ct.*)

'S GRAVENHAGE 9 November. Den 15den zal een zeer verdienstelijk militair alhier zijn [illegible] dienstijd tellen: *Dominicus Voigt*. [illegible] van geboorte. In Sept. 1830 mogt hij wegens zijn uitmuntend gedrag in die dagen de Willemsorde verwerven. Hij is zoo men meent, thans de eenige, die als *soldaat* met deze orde is begiftigd, en hij wordt als militair hier niet minder dan als huisvader om zijne regtschapen denk- en handelwijze geprezen door ieder, die hem kent. Hij heeft zich de onderscheiding waardig gemaakt, dat hij tot ordonnans van den prins *van Oranje* is benoemd. Als eene opmerkelijke omstandigheid kan hier worden bijgevoegd, dat de vrouw van dezen geachten militair ook in het jaar 1814 met haren man den veldtogt in Duitschland heeft bijgewoond, en dat zij hem in 1830 tot Brussel heeft gevolgd, alwaar zij vele diensten aan de gekwetsten der nederlandsche troepen heeft bewezen. Zij heeft een gelijk getal dienstjaren als haar man, die thans 27 jaren achtereenvolgens staat bij de 4de komp. 2de batt. van het regement grenadiers en jagers.

'S GRAVENHAGE, 10 November. De baron *von Doblhoff-Dier*, laatstelijk buitengewoon gezant en gevolmagtigd minister van Z. M. den Keizer van Oostenrijk bij het Ned. hof, is heden uit deze residentie naar Oostenrijk teruggekeerd. Het heeft Keizer Frans Joseph behaagd, een afgetreden minister met de Leopoldsorde te begiftigen, wegens de uitstekende diensten, die deze kundige staatsman gedurende zijne tienjarige loopbaan alhier heeft betoond. Alle leden van het corps diplomatique bevonden zich aan het stationsgebouw, om hunnen waardigen deken voor het laatst vaarwel te zeggen.

AMSTERDAM 9 November. Met genoegen kunnen wij mededeelen, dat het Z. M. den Koning behaagd heeft, tot kommandeur van de Eikenkroon te benoemen den hoogleeraar *F. C. Donders*, te Utrecht.

— Den 3den nov. overleed te Cleef jhr. *F. J. T. van der Wijck*, gepens. luit. gen. der genie in nederl. dienst, ridder van nederl. orden.

— Uit Luxemburg schrijft men, dat de deelname aan de verkiezing den 6 dezer grooter is geweest dan ooit. Er werden 505 stemmen uitgebragt; 26 kandidaten der oppositie hebben bij de eerste stemming de meerderheid gehad; zij hadden van 270 tot 300 stemmen. Niet één aanhanger der regering is in de hoofdstad verkozen.

AMSTERDAM, 9 November. Meer en meer komt men tot de overtuiging, dat krachtige voeding een van de voornaamste middelen is, om goede en arbeidzame werklieden te bekomen en tevens tot bevordering der zedelijkheid kan strekken. Dit is dan ook teregt ingezien door eenige achtingswaardige ingezetenen dezer stad, die op het denkbeeld zijn gekomen, om, in navolging van hetgeen door den heer Egestorff te Linden bij Hannover is verrigt, alhier eene vennootschap op te rigten, ten einde voor den burgerman voedsel te bereiden, dat beter en meer versterkend is, dan hetgeen hij in zijn gezin kan bekomen.

Daar het koopen en koken van voedingsmiddelen in het groot, besparing van kosten moet opleveren, gelooven de oprigters ook de spijs goedkooper te kunnen leveren en tevens van deze onderneming eene rentegevende zaak te kunnen maken. Wij hopen dat men er in zal slagen, om dit plan te verwezenlijken, daar wij gelooven dat het goede vruchten kan afwerpen.

AMSTERDAM, 12 November. Gisteren avond werd deze stad in een digten mist gehuld, die de oorzaak was van eenige meer of min betreurenswaardige voorvallen. Zoo is de naar 's Gravenhage bestemde postkar met den postiljon en een onbekend persoon, die mede daar in was gezeten, van den Haarlemmerweg in het water gestort, met het noodlottig gevolg; dat laatstgenoemde is verdronken. Op de Prinsengracht is ook het rijtuig van den med. doctor *Richard* in het water geraakt. De heer *Richard* heeft zich echter, even als zijn koetsier, bij tijds kunnen redden. Op den Haarlemmerweg is verder nog een rijtuig, waarin zich 3 personen bevonden, in eene sloot gestort, maar ook dit is, zonder verdere ongelukken te veroorzaken, afgeloopen. Op verschillende plaatsen in deze stad zijn bovendien 7 personen in het water geloopen, doch spoedig gered.

— Meer en meer komt men tot de overtuiging, dat krachtige voeding een van de voornaamste middelen is, om goede en arbeidzame werklieden te bekomen en tevens tot bevordering der zedelijkheid kan strekken. Dit is dan ook teregt ingezien door eenige achtingswaardige ingezetenen dezer stad, die op het denkbeeld zijn gekomen, om, in navolging van hetgeen door den heer *Effestorff* te Linden bij Hannover is verrigt, alhier eene vennootschap op te rigten, ten einde voor den burgerman voedsel te bereiden, dat beter en meer versterkend is, dan hetgeen hij in zijn gezin kan bekomen.

Daar het koopen en koken der voedingsmiddelen in het groot, besparing van kosten moet opleveren, gelooven de oprigters ook de spijs goedkooper te kunnen leveren en tevens van deze onderneming eene rentgevende zaak te kunnen maken. Wij hopen dat men er in zal kunnen slagen, om dit plan te verwezenlijken; daar wij gelooven dat het goede vruchten kan afwerpen.

— Een bewijs van den grooten omvang van den Noordhollandschen handel in rundvee leverde de najaarsveemarkt den 8sten dezer te Hoorn gehouden. Daar waren niet minder dan 9000 stuks rundvee aangevoerd, die meest allen vlug en tegen goede prijzen werden verhandeld. Er waren kooplieden uit Frankrijk, Duitschland en Belgie ter markt; een blijk dat het Noordhollandsche vee ook buiten de grenzen des lands zeer wordt gezocht.

— Als een bewijs voor den hoogen ouderdom, welken de raven kunnen bereiken, wordt gemeld, dat bij Heppignies in Belgie door een jager eene raaf is geschoten, welke onder den vleugel eene strook perkament droeg met het opschrift: 1767 — Abdy van Soleimont.

ROTTERDAM, 14 November. De heeren L. J. Enthoven en Co. te 's Gravenhage hebben een nieuw bewijs geleverd van de volledigheid hunner industriele inrigtingen. Ten behoeve van den Rijn-spoorweg is in hunne fabriek eene kolossale ijzeren draaibrug, de grootste in ons land, over het Boerengat alhier vervaardigd en gesteld. Opdat men zich een denkbeeld van dit werk kan vormen, deelen wij de navolgende bijzonderheden mede, omtrent de beproeving der brug, welke l.l. heeft plaats gehad, die bijzonder aan de verwachting heeft beantwoord.

Nadat de brug eerst met een toegenomen doelast van 400,000 pond was bezwaard, waarbij de grootste doorbuiging niet meer dan 11 streep bedroeg, werd eene tweede proef genomen door twee treinen, elk zamengesteld uit 3 locomotieven, met zooveel beladen wagens, dat elke trein 260,000 pond en dus de gezamenlijke zwaarte 520,000 pond beliep.

Eerst reed elke trein afzonderlijk over de brug vervolgens beiden tegelijk aan de eene, daarna even zoo aan de andere zijde, om eindelijk tegen elkander in, zoodat zij zich op hetzelfde oogenblik midden op de brug bevonden. Het een zoowel als het andere, geschiedde met snelle vaart. De grootste doorbuiging was gemiddeld 10 streep, terwijl het bestek eene speling van 20 streep toeliet, en het verdient opmerking, dat de brug zich dadelijk weder geheel herstelde, zoodat na de proef geene blijvende doorbuiging, hoe gering ook, was waar te nemen. De brug, die eene zwaarte heeft van ruim 250,000 p. wordt met groote gemakkelijkheid door twee mannen gedraaid.

GRONINGEN, 10 November. In den nacht van den 6den op den 7den dezer is uit het land van R. A. BROUWER, te Wildervank, gestolen een wit schaap toebehoorende aan de wedw. P. J. DIK. Dit schaap is niet ver van de plaats waar het geloopen had, in het land geslagt, zijnde het vel met de ingewanden terug gevonden.

Het was te wenschen dat de daders van dit feit, waardoor eene arme weduwe grootelijks is benadeeld, werden ontdekt en aan de regterlijke magt overgeleverd.

— In den nacht van den 4den op den 5den is te Horsten, gemeente Onstwedde, wederom brand ontstaan bij den broodbakker en koopman D. A. WELP, wiens huis geheel in asch is gelegd. Niets heeft men kunnen redden; de levende have, bestaande in drie koeijen en twee zwijnen, is er ook in omgekomen, zoo mede eene groote partij honing, koffij enz.

Het huis was in de Groninger, het mobilair in de Brusselsche brandwaarborg maatschappij verzekerd.

— Uit Hoogeveen schrijft men ons van den 6den dezer: Gisteren avond werden de ingezetenen alhier op eene hevige wijze verontrust door het geroep van brand, het roeren der trom en het geluid der alarmklep. — Eene bloedroode streep kleurde de lucht in eene zuidoostelijke rigting, en weldra vernam men dat zeven aan elkander belendende arbeiderswoningen in brand stonden; zijnde het niet mogen gelukken den brand meester te worden. — Slechts zeer weinig is van de inboedels kunnen gered worden, waardoor zeven huisgezinnen in diepe armoede zijn gedompeld. — De woningen aan onderscheidene eigenaren toebehoorende waren allen verzekerd in de onderlinge brandwaarborgmaatschappij van de heeren DE JONG en COMP. te Amsterdam.

GRONINGEN, 13 November. L. l. Zondag had de achtingswaardige voorzanger en voorlezer in de Martini kerk alhier, D. UNNEAS, het voorregt deze bediening vijf en twintig jaren te hebben waargenomen. Vele zegenwenschen en gebeden zijn op dien dag voor den jubelaris ten hemel gezonden. God spare den man nog lang in zijne bediening, die hij met eere en waardigheid vervult.

— Klaagde men in den vorigen herfst op het Hoogeland algemeen over gebrek aan drinkbaar water in slooten en grachten, — met nog meer redenen kan men dit in dezen herfst doen. Alle slooten om het land zijn geheel droog, behalve daar waar men het zoutwater van buiten heeft doen inloopen, zoodat het wezenlijk bedroevend zal zijn, wanneer de winter nu reeds mogt invallen; want dan zullen ligtelijk de pompen of putten niet toereikend zijn, om op vele boerenplaatsen het vee van behoorlijk gezond drinkwater te kunnen voorzien.

GRONINGEN, 16 November. De wintervorst komt dit jaar buitengewoon vroeg opdagen, tot groot ongerief van velen die hunne wintervoorraad nog niet hebben ingeslagen, maar niet minder tot bekommering van den armen voor wien de winter doorgaans eene onwelkome gast is. Volgens den thermometerstand van Fahrenheit, in den tuin achter het akademiegebouw alhier waargenomen, heeft het heden nacht reeds 11½ graad gevroren. Heden morgen om 8 uur stond de thermometer op 24 graden.

— Bij mejuffrouw de weduwe Bontekoe, alhier, staat thans ter bezigtiging eene stoommachine in het klein, geheel uit hout vervaardigd, bestaande uit 500 stukjes hout en waardoor men in de gelegenheid is, de werking van zoodanige machine in alle bijzonderheden na te gaan. Zij heeft, in het groot bewerkt wordende, 12 a 14 paardekrachten en is dan zeer geschikt voor korenmolens, olieslagerijen, enz. Dit model is vervaardigd door C. D. Harms, architect en machine-werker alhier, aan den Turfsingel. Sedert jaren in eene fabrijk van stoom-machines werkzaam, heeft hij voor kort het ongeluk gehad van, bij zoodanige machine werkzaam zijnde, den voorsten vinger van de regterhand te verliezen, en daar hij hierdoor voor vele weken ongeschikt was om te arbeiden, zoo is hij te rade geworden, de evenbedoelde modelmachine te laten verloten tegen ƒ 1 het lot. Genoemde Harms moet een ijverig en bekwaam machinist zijn, die alleszins ondersteuning verdient, zoodat wij niet aarzelen hem en zijne verloting aan te bevelen.

— Zondag avond is buiten huise van den olieslager V. Bruggen, buiten de Steentilpoort, diefstal gepleegd van eene som van ongeveer ƒ 300, vergezeld van buiten- en binnenbraak, bij afwezigheid van de bewoners. De politie doet onderzoek naar de daders van dezen stouten diefstal.

NEDERLANDSCH WEST-INDIE.

Reeds geruimen tijd heeft het koloniaal bestuur middelen aangewend om de boschnegers en Indianen tot zedelijk en godsdienstig onderwijs, vooral hunner kinderen te bewegen, doch zonder eenig gewenscht gevolg. De landvoogd gaf daarom den moed niet op, maar droeg den inspecteur der domeinen enz., die met de zaken der inlandsche bevolking is belast, op, om nogmaals pogingen aan te wenden ter bereiking van het voorgestelde doel. Als een gunstigen uitslag zijner bemoeijingen deelt men thans uit Suriname van den 1den October mede, dat het hoofd der Bonni- en [illegible] dagen [illegible] naar Suriname heeft gebragt om tot het genot van een geregeld schoolonderwijs [illegible] [illegible]. Men beschouwt deze eerste [illegible] tot beschaving [illegible] [illegible] [illegible] andere stammen [illegible].

NEDERLANDSCH OOST-INDIE.

Uit de Javasche Courant tot en met den [illegible] September blijkt, dat de Djambi expeditie tegen Djambi, gelukkig, zij het zonder verlies van hare zijde, alleszins gunstig is afgeloopen, en dat de hoofdplaats van dien naam door onze troepen bezet is.

Nadat alle pogingen tot onderhandelingen waren mislukt, had bij het aanbreken van den dag op den 6den September de landing plaats op een afstand van circa twee mijlen van de hoofdplaats, waarna de troepen, onder begunstiging van een hevig vuur der tot de expeditie behoorende oorlogsschepen, langs een voetpad aan de regterzijde der rivier naar de hoofdkampong Djambi optrokken. In den tijd van drie uren werden al de versterkingen genomen en tegen 10 uur des morgens was men meester van de kratong des Sultans.

Vooral bij den aanval op den zeer versterkten kraton was de tegenstand buiten alle verwachting hardnekkig en wanhopig, doch door de dapperheid onzer troepen werd de vijand uit denzelven verjaagd,— in weerwil van zijn geweldig vuur. De Djambinezen, waaronder de Sultan en de rijksgrooten, zijn gevlugt, naar men verneemt, naar dat gedeelte van Djambi, hetwelk grenst aan eenige Pagoe [Padangsche bovenlanden] met achterlating van eene menigte geschut, geweren, lansen en andere krijgsbehoeften. Tegen den avond was de hoofdkampong geheel verlaten en legerden de troepen zich in de kratong. Het verlies van den vijand moet zeer groot zijn; omstreeks 50 lijken werden na de inname der versterking op verschillende plaatsen gevonden.— Van onzen kant zijn vier man gesneuveld, terwijl vierendertig zijn gewond, waaronder twee officieren. Op de stoomschepen werden vijf man ernstig gewond.

Na deze roemrijke overwinning zijn de beide volgende dagorders afgekondigd. De eerste is van kapitein-luitenant ter zee Courier dit Dubikart, bevelhebber der scheepsmagt.

"Brave officieren, onderofficieren en verdere schepelingen, uitmakende de maritieme divisie te Djambi! Ik wensch u geluk met den afloop van een dag als gisteren; gij hebt u dapper van uwe pligten gekweten, en dus blijk gegeven, dat gij onversaagd den dood onder de oogen durft zien, en hebt met onze broeders van het Indische leger, eene nieuwe lauwer gevoegd bij de vele, die onder deze hemelstreek, aan de glorie van Nederlands roem reeds zijn toegebragt. Regt gelukkig gevoelde ik mij, toen ik zien mogt, hoe eene betrekkelijk geringe magt zoowel van schepen als troepen tegen eenen overmoedigen vijand ten strijd getogen, die eene zoo hoogst voordeelige positie tegen ons bezet hield, de eene versterking voor de andere na, heeft overmeesterd en ingenomen, tot eindelijk te 10 uur ongeveer, na eenen hevigen strijd de Nederlandsche vlag van de hoofdbenting bij de kratong opging. Maar het heeft bloed gekost, en dus een traan van diep leedgevoel voor de dapperen wien het te beurt mogt vallen; maar dat bloed is gewroken.

"In naam van geheel Nederland vermeen ik u daarook dank te mogen zeggen voor uwe dappere verrigtingen, en geef ik u de betuiging, dat ik het mij tot groote eer rekenen over u lieden bevel te mogen voeren; nimmer zal ik dien dag vergeten, en ik geef u de verzekering, dat ik hoop naar waarde uw aller gedragingen, aan onzen geëerbiedigden Koning te zullen bekend maken."

De tweede dagorder is van den majoor van Langen, die over de landmagt het bevel voerde, en luidt aldus:

"Brave officieren, onderofficieren en manschappen, zoowel van de landings-divisie der marine, als van de landmagt der Djambische expeditie! Gij hebt op den 6den dezer eene luisterrijke overwinning behaald. De hoofdplaats Djambi met alle hare versterkingen is door u stormenderhand veroverd. Meer dan 30 stukken geschut, zwaar en ligt en lilla's, benevens een groot aantal andere wapenen, zijn in uwe handen gevallen. Ik zeg u hiervoor dank, en betuig u mijne grootste tevredenheid, dat gij mijne orders voor het debarquement zoo braaf en trouw hebt opgevolgd,— waardoor gij in het gezigt van den vijand eene der moeijelijkste operatien van den oorlog verrigt hebt en dat gij u op marsch loffelijk hebt gedragen, en bij het vuren en stormloopen de grootste onverschrokkenheid hebt beloond.

"Maar mannen! Laat ons niet vergeten, dat het welslagen onzer pogingen grootendeels te danken is aan de hulp en de zoo krachtige medewerking van Zr. Ms. stoomschepen Celebes, Onrust, Admiraal van Kinsbergen, benevens de twee kruisbooten, welke zij op sleeptouw hadden, allen aangevoerd door den braven overste Courier dit Dubikart. Laat ons hem daarvoor danken door een driewerf hoezeh!

"Zonder grootspraak moogt ge trotsch zijn zulk een dag te hebben bijwoond. Uw Koning en Vaderland zullen met welgevallen op hunne krijgslieden nederzien."

RUSLAND.

Verblijdende berigten worden, sedert de troonsbestijging van den tegenwoordigen Keizer *Alexander II*, telkens uit Rusland vernomen, die de gezindheid van dien vorst tot eere verstrekken en zijne regering ten zegen zullen doen zijn van het groote, maar in beschaving bij het overige Europa nog ver achterstaande Russische volk.

Twee feiten zijn thans weder te melden, die ons het bovenstaande doden ter neer schrijven.

Het eerste is ontleend aan een dagblad van Petersburg, de *Russische Ct.*, dat in zijn nommer van den 30sten October j.l. berigt geeft van eene opmerkelijke plegtigheid, welke op het stadhuis dier hoofdstad heeft plaats gehad. Het was de verkiezing van gemeenteraadsleden door de inwoners van twee dorpen welke onder de gerechtigheid van Petersburg behooren. Deze inwoners waren sedert *Peter den Groote* als lijfeigenen der admiraliteit aan die plek verbonden geweest, en hadden als timmerlieden moeten dienst doen. In Maart j.l. zijn zij bij een besluit van Keizer Alexander vrij gemaakt en is hun de keuze gelaten om zich met de hoofdstad te vereenigen of eene afzonderlijke gemeente te vormen. Het aantal dezer vrijgelatenen bedraagt 3435 personen van de twee sexen. Hunne komst te Petersburg maakte diepen indruk, de voorzitter van het stedelijk bestuur verwelkomde hen er met eene korte toespraak, waarin hooge erkentelijkheid jegens den Keizer doorstraalde.

Van niet minder groot aanbelang is te achten een besluit door den Keizer genomen, op een aan hem gerigt verzoek van eene deputatie van het Britsche bijbelgenootschap, krachtens hetwelk onverwijld alle hinderpalen zullen worden uit den weg geruimd, die tot dusverre de bijbelverspreiding in Rusland belemmerden. Niet alleen zullen, volgens dat besluit, alle belastingen, die tot nu toe van het depot van het Britsche bijbelgenootschap zijn geheven, teruggegeven worden,— maar heeft de Keizer bovendien aan dat genootschap eene jaarlijksche ondersteuning of subsidie van 25,000 zilveren roebels toegezegd. Voorts is de verspreiding van den bijbel in de volkstaal voortaan onder alle Protestanten en Roomsch-Katholijken in Rusland toegestaan, behalve echter onder de belijders van de Grieksch-Katholijke kerk.

DUITSCHLAND.

Voor eenige dagen is het aan de waakzaamheid der Hamburgsche politie gelukt, twee hoogst gevaarlijke personen in hechtenis te nemen. Door deze gevangenneming is de uitgifte van valsche Oostenrijksche banknoten tot een zeer hoog bedrag verhoed. De toedragt is kortelijk deze. Men had onlangs te Weenen ontdekt, dat er valsche banknoten van ƒ 100 in omloop waren, maar zoo meesterlijk nagemaakt, dat zelfs de nationale bank te Weenen een paar aangenomen en weder uitgegeven had. Het spoor der uitgifte van deze valsche banknoten leidde over Frankrijk en Engeland naar Amerika, maar men miste ieder vast punt om het verder met goeden uitslag te kunnen vervolgen. Nu ontving dezer dagen de politie te Hamburg een wenk uit Londen, waarbij het signalement van twee Hongaren was gevoegd, van wie men wist dat zij te Londen een zeker getal zeer zindelijke valsche banknoten van 100 gulden hadden uitgegeven, doch, die sedert uit Engeland waren verdwenen. Het vermoeden dat die Hongaren welligt weder in Hamburg zouden voor den dag komen, werd daarbij te kennen gegeven. Bij nasporing bleek het dan ook spoedig, dat de beide gesignaleerden zich in den omtrek dier stad ophielden. Zij werden in hechtenis genomen, en reeds bij het afzonderlijk verhoor was er tegenspraak tusschen die beiden, en toen men later tot onderzoek van hunne goederen overging, vond men in eene sierlijke reiszak een pakket met valsche banknoten van 100 gulden, zoo men hoort, ten getalle van 1000 stuks. Zij loochenden niet, te weten dat deze papieren valsch waren, doch gaven voor, den tijd niet gehad te hebben om dezen zeldzamen vond aan de politie te overhandigen. Bij een later verhoor moeten zij tot eene vollediger bekentenis gekomen zijn. De uitlevering van deze gevaarlijke valsche munters aan Oostenrijk zal hoogst waarschijnlijk spoedig plaats hebben.

— Uit Weenen wordt gemeld, dat daar eene deputatie van het bestuur der Protestantsche Kerk in Hongarije is aangekomen, om bij de regering aan te dringen op eene bepaalde regeling van de aangelegenheden der kerk, en te dien einde verlof te verzoeken voor het houden eener algemeene synode. Het wordt waarlijk eens tijd, dat de Keizer aan hun billijk verzoek gehoor geve, daar de aangelegenheden der Hongaarsche Protestanten reeds acht jaren lang op eene regeling wachten, en het nog maar altijd bij fraaije beloften blijft.

— Den 10den dezer, Luther's geboortedag, werd te Wittenburg de deuren plegtig ingewijd, door den Koning van Pruissen aan de Slotkerk aldaar geschonken. Op de panelen dier bronzen deuren leest men de 95 stellingen, welke Luther den 31sten October 1517 aan die Slotkerk aansloeg, in haren oorspronkelijken tekst. Ter wederzijde bevinden zich de standbeelden der keurvorsten Frederik den Wijzen, en zijnen broeder en opvolger Johan den Standvastigen, wiens gebeente, even als dat van Luther en Melanchton, in de Slotkerk rust, terwijl zich over het geheele werk een uit lava vervaardigd tafereel, op een gouden grond, uitstrekt, hetwelk den gekruisigden Heiland voorstelt, aan wiens voeten de beide groote Hervormers geknield liggen.

— Onder voorzitting van den kardinaal aartsbisschop van Weenen, is in de hoofdstad van Oostenrijk een concilie of kerkvergadering gehouden, waaraan alle hooge geestelijken der Roomsche kerk in dien staat deelnamen.

— Het officiele dagblad van den 8sten dezer meldt dat de prins-regent den afgetreden president-minister, vrijheer von Manteuffel, onder dankbetuiging voor zijne vele den lande bewezene diensten, de zwarte adelaarsorde in briljanten heeft verleend;— aan de ministers von Bendelschwing en graaf Waldersee de roode adelaarsorde eerste klasse met eikenloof, en aan de ministers von Raum er en v. Manteuffel het groot kommandeurskruis van de kon. huisorde van Hohenzollern. Den luitenant-generaal prins von Hohenlohe-Ingelfingen is de zwarte adelaarsorde toegekend.

De Katholijke bladen in Pruissen zijn niet weinig ingenomen met de ministeriele wijziging, vooral omdat, zoo als bekend is, de prins von Hohenzollern-Sigmaringen de R. Katholijke godsdienst belijdt.— De bekende gematigde gevoelens van den prins geven aan de Protestantsche bladen geene aanleiding, in die keus van den prins-regent bezwaar te zien.

Nu de ministeriele crisis en wel tot bijna algemeen genoegen geeindigd is, vestigt zich de algemeene aandacht op de aanstaande verkiezingen voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Het wachtwoord in de meeste kiesvergaderingen is, dat afgevaardigden benoemd moeten worden, die zich om de regering scharen, ten einde de [illegible] Pruissen hoog op te heffen, en op den grondslag der staatsregeling eene regering te ondersteunen, die jegens alle klassen des volks billijk en welwillend is, en het zedelijk en stoffelijk welzijn daarvan verbetert en bevordert.

Het is in dezen geest dat [illegible] [illegible] hoofdstad [illegible] geheim justitieraad von Ammon, de volgende opwekking aan de stemgeregtigden door welke de eindkiezers benoemd moeten worden, in de dagbladen heeft doen plaatsen: "Wij behoeven [illegible] vertegenwoordigers [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]."

— In Pruissen is dezer dagen eene [illegible] verordening uitgevaardigd, waarbij wordt bepaald, dat voortaan geene herbergen of tapperijen in de nabijheid van kerken mogen gehouden worden.

ENGELAND.

In Ierland, waar het in de laatste jaren [illegible] rustig was geweest en de openbare veiligheid niet meer dan in Engeland en Schotland [illegible] had [illegible], wordt het sedert, dunkt wij in de laatste weken zijn daar onderscheidene personen, meest grondbezitters, door sluipmoord om het leven gebragt, zonder dat men de daders heeft kunnen ontdekken. In de verleden week heeft eene bende van omstreeks 200 [illegible] Aband-mannen des nachts de bergstreken tusschen Draperstown en Feeny, in het graafschap Derry, doorkruist. Ook is te Turles en in de omstreken dier stad de woeling, ter zake van het doodvonnis der gebroeders Cormak [illegible], volgens eene onder de bevolking heerschende meening, onschuldig veroordeeld en geëxecuteerd [illegible] herval, en in eene talrijke volksvergadering is besloten om bij het gouvernement aan te dringen op een naauwkeurig onderzoek van alles wat het regtsgeding van die personen betreft.

— De correspondent van den *Times* te Hongkong meldt dat Japan ook door de cholera bezocht is, en dat de ziekte aldaar vele verwoestingen heeft aangerigt. De ziekte moet zich het eerst vertoond hebben na de aankomst van een Amerikaansch oorlogschip te Nagasaki, aan boord van hetwelk zich een geval had voorgedaan.

Die omstandigheid moet de Japannezen tegen de vreemdelingen hebben ingenomen, zoodat dien ten gevolge zelfs de Russen en Hollanders sedert zeer slecht zijn ontvangen. De Japannezen veronderstelden dat hunne waterputten vergiftigd waren.

— De hertog van Malakoff en lord Derby hielden den 9den bij een gastmaal ter eere van den nieuw gekozen lord-mayor van Londen redevoeringen waarin hoofdzakelijk voorkwam, dat de Engelsch-Fransche alliantie ongestoord blijft voortduren, en dat het behoud van den vrede het hoofddoel is van alle Europesche natiën. In de schets door lord Derby gegeven van den toestand van Engeland, zoowel wat de binnen- als buitenlandsche aangelegenheden betreft, was, naar het oordeel van dien staatsman, vooruitgang en verbetering zigtbaar.

— Ter zake van den verkoop van [illegible], die door een banketbakker te Bradford bij het vervaardigen van bonbons is gebezigd, zijn drie personen door de regtbank van Bradford naar de assisen verwezen, doch tegen hooge cautie voorloopig op vrije voeten gelaten. In het geheel waren den 8sten dezer 20 personen ten gevolge van het gebruik dier bonbons overleden, terwijl meer dan 200 nog lijdende waren.

— In den vroegen morgen van den 9den dezer heeft het Nederlandsche eskader met noordenwind onder zeil de reede van Portsmouth verlaten om zijne reis verder voort te zetten.

Niettegenstaande overal rust en vrede heerscht, merkt men nog eene zekere vrees, die zich hier en daar soms op zonderbare wijze onder de bevolking lucht geeft. Zoo heeft nog dezer dagen het onverwacht afschieten van eenig geschut van een Engelsch oorlogschip in een Britsch kustplaatsje de geheele bevolking in angst gebragt. Op het vernemen van het kanongebulder dachten de inwoners niet minder dan dat daar, nu werkelijk de gevreesde Franschen kwamen landen! Die vrees wordt vooral levendig gehouden door de heftige taal der Britsche dagbladen, die de buitenlandsche politieke aangelegenheden dikwerf met eenige warmte bespreken, welke de ligtgeloovige menigte in een staat van opgewonden vrees doet blijven. Dat is het geval geweest met de zaak van den aanslag op het leven van Keizer Napoleon, met de inwijding der vestingwerken van Cherburg, en laatstelijk weder met het door Portugal genomen Fransche schip, Charles George. Nopens deze laatste kwestie leveren de dagbladen nog dagelijks hoofdartikels, wier inhoud men reeds eenigzins kan uit de opschriften als gewoonlijk tegen [illegible] enz.

COCHIN-CHINA.

Omtrent de door Frankrijk en Spanje met aanzienlijk geweld uitgerust ondernomen expeditie tegen Cochin-China, wordt nader medegedeeld, dat de Fransche opperbevelhebber, na zonder tegenstand in de baai van Turan geland te zijn en er eenige door de inlanders ontruimde forten bezet te hebben, den Keizer van Annam heeft verwittigd dat de vereenigde krijgsmagt over acht dagen naar Hué, de hoofdstad des rijks, zou oprukken, tenzij binnen dien tijd aan de eischen van Frankrijk en Spanje voldaan wierd. Een gevangen genomen mandarijn is met het overbrengen dier boodschap belast, daar men twijfelde of een Fransche of Spaansche boodschapper er het leven zou afbrengen.

De expeditie, 4500 man sterk, schijnt onder gunstige omstandigheden te zijn aangekomen. Het tegenwoordig gouvernement van Annam wordt verafschuwd om zijne tyrannij en wreedheden en in de administratie heerscht de grootste verwarring. De vestingen, die door Europeërs gebouwd, [illegible] ernstigen tegenstand zouden kunnen bieden zijn, slecht onderhouden, en zonder proviand zijn weinige troepen, waaruit het Cochin-Chineesche leger bestaat staan aan de grenzen van Cambodja om den vorst van dat land te beletten een inval te doen, daardoor zich bevrijd heeft van de heerschappij van het hof te Hué, na geweigerd te hebben de bevelen tot vervolging der Christenen uit te voeren.

FRANKRIJK.

De gezondheidstoestand van Parijs is nooit zoo gunstig geweest als thans! 't welk men grootendeels vermeent te moeten toeschrijven aan den aanleg van groote wegen en ruime straten, waardoor de bevolking in het genot van lucht en licht is gesteld. De sterfte, welke vroeger, gemiddeld, 87 tot 88 personen dagelijks bedroeg, is, naar men opgeeft, tot op de helft verminderd, niettegenstaande de bevolking eene belangrijke vermeerdering heeft ondergaan.

Men zal zich herinneren, dat de Koningin van Engeland aan den Keizer een stuk geschut, als model der Engelsche artillerie, ten geschenke heeft gegeven. De Keizer heeft thans ook een vuurmond doen vervaardigen, als model der Fransche veldartillerie, bestemd om als geschenk aan de Koningin aangeboden te worden. Die vuurmond, welke den naam van *Alliance* heeft gekregen, is te Calais ingescheept, onder geleide van een sergeant der artillerie van de keizerlijke garde, die belast is het stuk aan H. M. aan te bieden.

Uit een door den generaal [illegible] *Moniteur* [illegible] de expeditie, die bij het beleg van Sebastopol plaats gehad hebben. Daaruit blijkt, dat gedurende dat merkwaardige beleg, hetwelk 334 dagen geduurd heeft, alleen de Fransche artillerie gebruikt heeft 1,100,000 kogels; 250,000 bommen; [illegible] [illegible] 5000 granaten, [illegible] [illegible] kruid bevattende. De Franschen hebben gedurende den oorlog in het Oosten meer dan 25 millioen patronen verbruikt.

In de laatste dagen heeft men [illegible] een dans in Frankrijk geschiedt, ontdekt, [illegible] regeling [illegible], die echter alleen strekt om de gerenommeerde waakzaamheid der politie, welke vernomen zou hebben, dat *Mazini* een [illegible] [illegible] van Italie en o. a. Lombardije [illegible] heeft.

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

G. M. Groenendaal, Redacteur.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

WOENSDAG, 15 DECEMBER 1858.

De Bijbel ten opzigte der slavernij van het Zuiden.

Naar het Engelsch van WILLIAM HOSMER, PROFESSOR IN DE BIJBELSCHE GODGELEERDHEID.

"Naar de wet en naar de getuigenis: als zij niet spreken overeenkomstig dit woord, dan is het omdat er geen licht in hen is."—*Jesa.* 8.

VERVOLG.

De verlofsbepaling in kwestie wordt gevonden in het boek Leviticus. In de gewoonlijk aangenomene Engelsche vertaling, wordt aan deze bepaling eene kleur gegeven, die kan gebezigd worden, als eene verontschuldiging voor het tot *slaaf* maken van menschen. Doch deze kleur heeft het Hebreeuwsch niet, en van haar daarzijn en haren oorsprong in de Engelsche vertaling kan ik geregtelijk rekenschap geven. Hiertoe zullen eenige weinige bijzonderheden voldoende zijn. Deze bidde ik u verzocht op te merken:

"De Afrikaansche slavenhandel werd door de Engelschen aangevangen in 1562, toen de negers van de kust van Guinea het eerst naar de West Indische kolonien werden gezonden. In 1603 beklom Jacobus Stuart den troon van Engeland onder den titel van Jacobus I. Tusschen 1604 en 1607 werd de aangenomene vertaling op zijn bevel gemaakt en voltooid. Zij werd dus vervaardigd onder het opzigt van dien beruchten verdediger van het "goddelijke regt der koningen"; den man, op wiens bevel de Openbaring Gods in het licht was gekomen, om de veroverde *oppermagt* van een enkel mensch over eene natie te verdedigen.

Toen, ter tijd, waren de slavernij en de slavenhandel versch en krachtig in werking, en daarom behoeft men zich niet te verwonderen, dat de Engelsche vertaling de beschrevene kleur draagt. Jacobus eischte dat de Bijbel Christenen zou leeren, aan den koning onderdanig te zijn *als opperheer*, en hij was toen de koninklijke beschermheer der Afrikaanschen slavenhandels.

Om de eenzijdigheid der begrippen aan te toonen, welke de koningschap omtrent de slavernij koesterden, herinner ik u, dat koningin Anna het koloniale gouvernement van New York gelastte, om zorg te dragen, "dat de Almagtige vroomelijk en pligtmatig gediend werde, volgens de gewoonten der kerk van Engeland, alsmede dat de koninklijke Afrikaansche compagnie werde aangemoedigd; en dat de kolonie eenen bestendigen en voldoenden voorraad hebbe van tegen matige prijzen *verhandelbare negers*." Dit zijn de woorden der oorkonde.

Genoopt door zoodanige overwegingen, als deze daadzaken deed ontstaan, heb ik zorgvuldig den hebreeuwschen tekst onderzocht, en biedt hier eene vertaling aan, die stipt overeenkomt met den geest en den vorm der wet, namelijk:

"En alle onderworpene dienstknechten, en voortdurende dienstmaagden, die gij moogt verkrijgen, zullen van de heidenen wezen, die rondom u zijn; van hen moogt gij dienstknechten en dienstmaagden koopen. Alsmede van de vreemdelingen, die zich onder u ophouden, van hen moogt gij koopen, en van hunne huisgezinnen, die bij u zijn, welke zij in uw land geteeld hebben; hen moogt gij bezitten. En gij moogt hen bezitten voor uwe kinderen na u, om bij opvolging te bezitten, als eene hun toekomende dienstbaarheid, en gij moogt u van hen bij voortduring bedienen."—(Lev. XXV. 39—55,—voornamelijk vers 44—46.)

Dit is eene ware en juiste opgave van de onderhavige duldingswet, die, gelijk de duldingsbepaling in de huwelijkswet, werd toegestaan om de verhardheid der harten, en bestemd was om een groot maatschappelijk kwaad voor te komen, dat anders zekerlijk zou zijn uitgebroken.

Laat het thans worden opgemerkt, dat "de heidenen rondom u", van wier diensten de Israelieten mogten gebruik maken, hoofdzakelijk, zoo niet geheel, de Kanaänieten waren, wier gruwelen ik vermeld heb, en die een last voor de aarde waren.

Toen de Israelieten uit Egypte kwamen, had het lange geduld van God plaats gemaakt voor zijne vergeldende regtvaardigheid, en er werd een bevel gegeven dat de Kanaänieten zouden verdelgd worden. Dit werd gedeeltelijk volvoerd, doch het werd velen toegestaan te leven, en ook hierin werd de wil Gods in het oog gehouden. De Kanaänieten hadden hunne vrijheid en hun leven verbeurd, maar hun werd uitstel gegeven, en in plaats van voor hun leven in eene soort van staatsgevangenis te worden opgesloten, en aan zwaren arbeid gehouden, werd het hun vergund, in eenen ondergeschikten en afhankelijken toestand, op vrije voeten te leven.

Zij waren tot misdadigers verklaard, als veroordeeld door de regtvaardigheid en geregtigheid van Gods bestuur over de volkeren en natiën der aarde; en in de grondwet van den vrijsten staat der aarde is het bepaald, dat onvrijwillige dienstbaarheid eene der straffen voor misdrijf zal zijn; *alzoo God billijkte zelf de onvrijwillige dienstbaarheid der misdadige Kanaänieten niet.* De verlofswet strekte zich slechts tot dit uit, namelijk: dat als eenigen der heidenen rondom hen hunne vrijheid en hun werk voor hun eigen persoonlijk en maatschappelijk voordeel wenschten te verkoopen, het in dat geval den Israelieten vrij stond daarvan gebruik te maken, voor eenen voldoenden prijs en onder voldoende voorwaarden.

Ha moogt [illegible] het aan de aartsvaders beloofde land was het land van Israel geworden, krachtens die belofte. Geene andere personen konden op eenig gedeelte van dat land regt eischen of verkrijgen. Doch de Israelieten mogten geene woonplaats [illegible] aan den vreemden, die onder hen mogt willen wonen. Het was hun ten strengste verboden zoodanige vreemdelingen te verdrukken. [illegible]

Dit waren de bepalingen der verlofswet, die [illegible] Onvrijwillige dienstbaarheid was door de wetten [illegible] God noch ingesteld noch geduld [illegible]. Dit zal nog duidelijker worden [illegible] (Exod. XXI: 16.)

Derhalve een Israeliet [illegible]

[illegible]

zijn eigen leven. De woorden zijn klaar en krachtig: "Zal hij zekerlijk sterven." Het misdrijf van menschen stelen, en van het afdwingen van onvrijwillige dienstbaarheid, was eene halszaak, omdat het, naast moord, het grootste voor de wet bekende misdrijf was, dat jegens eenen medemensch mogelijk was. In een woord, het was hoog verraad jegens de aangeborene en maatschappelijke regten der menschheid.

Doch verder: Het was den Israelieten niet geoorloofd persoonlijk geweld tegen hunne bedienden te gebruiken, of hen te behandelen als of zij geene menschen gelijk zij zelve waren. Zoo lang zij regtvaardig behandeld en niet verdrukt werden, zoo lang mogten zij bezeten worden; doch persoonlijk geweld vernietigde het wettig gekochte regt, dat de meester verkregen had. Bij voorbeeld, er werd dus bevolen: "Als iemand het oog van zijnen dienstknecht, of het oog van zijne dienstmaagd slaat, en het verderft, zal hij hem vrij laten gaan voor zijn oog. En als hij een' tand van zijnen dienstknecht, of een' tand van zijne dienstmaagd uitslaat, zal hij hem vrij laten gaan voor zijnen tand."—(Exod. XXI: 26, 27.)

Zoodanig waren de wetten van Mozes en van God betrekkelijk de menschelijke dienstbaarheid. Zij waren gegrond op regtvaardigheid en geregtigheid; waren welwillend in hare meening, en barmhartig in haar oogmerk; en zij waren slechts voorloopig en tijdelijk, in plaats van bij voortduring verordend te zijn. Eeuwen voor de nationale regeringsvorm en het burgerlijk bestuur der Israelieten hadden opgehouden, werd de verlofswet, welke wij beschouwd hebben, zelve *herroepen*. Reeds in de dagen van den profeet Jesaja werd zij herroepen. In de uitoefening van zijn hoogste regt en barmhartige beschikking, verwierp de God Israels de wet, omdat zij misbruikt was, en door haar misbruik menschen verdrukt waren.

Hij beval Jesaja de Israelieten van hunne zonden te overtuigen, en hen voor hunne ongeregtigheden te berispen. Hij keurde hunne schijnheilige aanspraken op vroomheid en godsdienstigheid af; voornamelijk wat betreft hunne uiterlijke vasten. Hij gaf zijne afschuw te kennen van hunne afpersingen, verdrukking en geweldpleging; en terwijl hij de pralende schijnheiligheid hunner uiterlijke vasten berispte, door welker waarneming zelve zij uit zich zelven verdoemd waren, vraagde hij, zeggende: "Is niet dit het vasten, dat Ik verkies, dat gij los maakt de knoopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks, en dat gij vrij los laat de verpletterden EN ALLE JUK VERSCHEURD."—(Jesaja LVIII: 1—6.) Geen spoor van verpligten arbeid kon wettig overblijven. De duldingswet was door de Israelieten gemisbruikt. Zij was gemisbruikt tot onregtvaardige beperking, uitputtenden arbeid, en verdrukkenden dwang, en om die reden werd zij *afgekeurd, verworpen, herroepen*. En door deze daad van volkomene herroeping, handhaafde God de eer van zijn gezag als wetgever, verdedigde Hij de billijkheid van zijnen wil, en verklaarde Hij de barmhartige gezindheid van zijn hart jegens allen, die door onvrijwilligen en slaafschen arbeid verdrukt zijn.

Doch, niettegenstaande de wetten van God nooit onvrijwillige dienstbaarheid gedoogden, maar die integendeel verboden, op straffe des doods, en ofschoon de verlofswet, die voor eenen zekeren tijd was toegestaan, naderhand herroepen werd—niettegenstaande deze gewigtige overweging en, zijn er geleerde mannen, openbare uitleggers van het woord en den wil Gods, die vermetel aanspraak maken op het gezag van zijn heilig woord, en de bekrachtiging van zijnen heiligen naam, voor dat afschuwelijke ding, hetwelk zijne ziel haat! En er zijn mannen op "hooge plaatsen" van gezag, en strevers naar staatkundige magt, die thans dien hatelijken gruwel trachten uit te breiden, en die de stoutheid hebben van ons te zeggen, dat zij handelen onder de bekrachtiging van Gods Bijbel, en de uitvoerende magt van zijnen wil zijn. *Moge de Heilige hunne overleggingen te niet doen! Moge de regtvaardige en barmhartige God hen van hunne booze magt berooven! Moge hij niet toelaten dat "de werkers van ongeregtigheid" de schoone territoren van het land verderven!*

(*Wordt vervolgd.*)

DOOR DEN SCHRIK GEDOOD.—De vrouw van Thomas Roper, stierf dezer dagen van schrik, door eenen brand digt bij hare woning. Toen de brand uitbrak en zij den plotselijken gloed der vlammen op het raam van haar huis zag, schrikte zij zoo dat zij dood nederviel. Er werd een geneesheer gehaald, maar hij kon niets anders doen, dan zeggen dat zij dood was. Zij was eene gezonde vrouw, en ongeveer 38 jaar oud.—*Hartford Times.*

EEN DERGELIJK GEVAL.—Mevrouw Mary Edwards, vrouw van Alpheus S. Edwards, te Washington, stierf dezer dagen plotseling. De heer Edwards wandelde met zijne vrouw in den tuin, toen, als zij bij de achterschutting kwamen, die zijnen grond van dien eens buurmans afscheidde, een groote en boosaardige hond tegen de schutting opsprong, en de vrouw trachtte te vatten. Zoo plotselijk was deze aanval, en de vermelde personen waren zoo digt bij, dat mevrouw Edwards zenuwachtig gestel door den schok geheel overweldigd werd, en men haar naar huis moest dragen. Den volgenden dag bezocht haar een geneesheer, die zeide dat zij wel was; doch een uur daarna was zij dood.

DE GRAAN EN SPEKHANDEL.

Gedurende de laatste week zijn er te Chicago aangekomen 3,551 barrels meel, 22,020 bushels tarwe, 14,288 bushels koren (mais), 3,896 bushels haver, en 8,461 bushels gerst, hetwelk te zamen 66,470 bushels graan uitmaakt. Het gezamentlijk aangekomene van dit jaar bedraagt thans 474,474 barrels meel (bloem), 9,598,748 bushels tarwe, 8,566,364 bushels koren, 1,882,018 bushels haver, en 148,691 bushels gerst, hetgeen de groote som van over de twee en twintig millioen bush. graan uitmaakt, namelijk 22,548,316 bushels. Op denzelfden tijd van het vorige jaar, bedroeg de aanvoer 350,000 barrels meel, 9,200,000 bush. tarwe, 7,000,000 bushels koren, en 1,200,000 bushels haver, hetwelk 19,150,000 bushels graan uitmaakt, en eene toeneming aantoont van den aanvoer van dit jaar van over de drie millioen bushels graan.

Er zijn in de afgeloopen week geene scheepsverzendingen van belang geweest; doch met den spoortrein zijn er bij de 50,000 bushels graan en meel verzonden. Het is waarschijnlijk aan den bijzonderen staat der markt te wijten, dat er in die week zoo weinig is omgegaan. De gezamentlijke verzendingen van dit jaar bedragen thans 393,000 barrels meel, 8,668,000 bushels tarwe, 7,590,000 bushels koren, 1,525,000 bushels haver, en 115,000 bushels gerst, hetwelk te zamen het groote totaal van bij de twintig millioen bush. graan uitmaakt, namelijk 19,675,000 bushels. Op dezen tijd van het vorige jaar bedroegen de aanvoeren 350,000 barrels meel, 9,200,000 bushels tarwe, 7,00,000 bushels koren, en 1,200,000 bush. haver, hetwelk te zamen 19,150,000 bushels graan uitmaakt, en eene toeneming aantoont in de aanvoeren van dit jaar van over de drie millioen bushels graan.

De graanmarkt heeft gedurende de laatste week eene merkwaardige verbetering aangetoond. Er zijn meer koopers van tarwe dan verkoopers, en de laatste verkoopen van gisteren liepen tegen $1,00 No. 1 roode wintertarwe, op solder, en 82 a 88 cents zomertarwe, op solder. Ook naar haver was veel gevraag, en werd verkocht tegen 58 cents voor nieuw koren aan de aar.

Doch de grootste toch was in varkens en noodbehoeften. Levende varkens werden verkocht tegen $4,87 à 4,75 voor ligte en $5,00 à 5,25 voor zware, de honderd pond vuil. Schoon werden zij verkocht voor $5,50 a 6,25 de honderd pond.

De prijzen der levensmiddelen staan vast, en er is veel levendigheid op de markt. Doch het was gisteren stiller, uit hoofde van den afkeer der koopers, om den prijs der verkoopers te betalen. Pekelspek werd gehouden op $16,25 à $16,50, en reuzel op 10½ cent.—*Chicago Times, 8 Dec.*

DE ONDERAARDSCHE SPOORWEG.

Het publiek heeft waarschijnlijk dikwijls van den onderaardschen spoorweg gehoord, doch men zegt altijd dat deze reizen noordwaarts gaan. Van uitstapjes naar het Zuiden wordt zelden gesproken. Een verhaal daarvan zal ik thans onzen lezers mededeelen.

Ongeveer zes jaren geleden had een herbergier in de stad Wheeling, Va., vier of vijf negers en negerinnen, die nabij zijn huis woonden en in zijne stallen en keuken de bezigheden verrigtten. Slechts van een hunner—een blinde—werd geloofd een slaaf te zijn; de anderen waren jong en werden gezegd aan hem verbonden te zijn, hetzij door het county geregtshof, hetzij door hunne vorige voogden, voor een zeker tijdperk, waarna zij vrij zouden zijn. Een dezer negers, een knaap genaamd Alick, verdween plotseling. Er bestonden verscheidene vermoedens aangaande zijn lot. Eindelijk lekte de zaak uit, dat zijn meester hem met eenen agent den Mississippi af gezonden en deze hem in de slavernij verkocht had. Men nam zijne toevlugt tot de wet tegen den herbergier, hetgeen uitliep op de herstelling van Alick uit de gevangenschap, en zijne bevrijding uit de dienstbaarheid bij den herbergier.

Eenige weken geleden zou er eene publieke verkooping plaats hebben van des herbergiers goederen, op de aanklagt van eenen jongeren broeder. Er kwam tusschen de strijdende broeders eene schikking tot stand, bij welke de herbergier er in bewilligde zijnen stand te verlaten. Intusschen verdween op eene geheimzinnige wijze eene negerin, Mag genaamd, omtrent zes 20 jaren oud, die in de keuken werkte, met hare twee kinderen. Wat was er van Mag geworden? Deze vraag werd na haar vertrek door de buren gedaan, maar er werd geen voldoend antwoord verkregen. De kinderen van Mag hadden het voorkomen van bij eenen blanke geteeld te zijn. Personen die het weten zeggen stellig, dat Mag geene slavin is, maar aan den herbergier dienstpligtig was voor zes jaar, en dat deze tijd reeds lang om was. Als dit waarheid is, en ik heb geene reden om er aan te twijfelen, waren Mag en hare kinderen vrij. Ik wil hier nog bij voegen, dat de herbergier nimmer beweerde dat Mag zijne slavin was.

Een reiziger, die de rivier Ohio tot Wheeling opkwam, heeft eenig berigt omtrent Mag medegebragt. Hij zegt dat zij op aanleiding des herbergiers van huis werd gelokt door het berigt, dat zij en hare kinderen voor schuld zouden verkocht worden. Dat, als zij met den spoortrein naar Moundsville (twaalf mijlen beneden Wheeling, aan den Baltimore en Ohio spoorweg) wilde gaan, zij van daar over de rivier Ohio in den staat Ohio kon komen, en aldaar eene betrekking krijgen. Dienvolgens vlugtte zij met hare kinderen, denkende dat zij de slavernij en de zweep haars meesters ontvlood.

Helaas. Wat is de verwachting eens negers! Toen zij te Moundsville aankwam, werd zij opgewacht door haren geleider en in eene veerboot gebragt. Doch het oogenblik dat zij aan boord kwam, ontdekte zij dat de boot zuidwaarts ging en zij met hare kinderen gevangen was. De boot werd losgemaakt, en, onder het gegil van Mag, stoomde dezelve naar het zuiden. Te Portsmouth, Ohio, deed Mag eene vergeefsche poging om te ontkomen. Haar geleider beweerde er eigendom aan te hebben, en zij werd in bewaring gehouden. Voorwaarts ging de boot en in Kentucky aangekomen zijnde, werden Mag en hare kinderen in eene hopelooze slavernij gebragt. Als des herbergiers vrouw thans wordt gevraagd, "Waar is Mag?" antwoordt zij veel beteekenend, "In mijn' zak."

Ik wilde thans vragen, als Mag werkelijk eene slavin was, waarom dan tot zulk eene onderaardsche wijze zijne toevlugt genomen om over haar te beschikken? Het is even zoo gemakkelijk hier slaven te verkoopen en vervoeren als een vat whiskey te verkoopen en vervoeren. Als alles in den haak is, waarom dan alzoo te smokkelen?—M. L. *Cor. of the N. Y. Tribune.*

EEN GEVAARLIJKE MEDEDINGER VOOR OOM SAM.—Een correspondent van de New York *Herald* zegt: "John Bull is in diep gepeins verzonken en zal binnen kort met een groot plan voor den dag komen, om den ganschen handel tusschen Engeland en China, via Lake Superior, te palmen. Ik zag den prospectus van eene hier opgerigte compagnie, die met een kapitaal van tien millioen dollars eenen spoorweg van de meren naar Vancouver leggen wil. Deze prospectus zal binnen kort worden bekend gemaakt, en zonder twijfel zal de compagnie de tot tenuitvoerbrenging van het voornemen vereischte middelen opbrengen, voornamelijk als de 15 mijlen land aan beide zijden des wegs, om welke de compagnie (door vele parlementsleden ondersteund) in de aanstaande parlementszitting verzoeken zal, bewilligd worden. De onderneming der compagnie, welke den naam voert van: "Atlantic and Pacific Junction Railway and Land company" wordt bij uitstek goed opgenomen.

☞ In Japan had de cholera vreesselijke verwoestingen onder de bevolking aangerigt. Deze ziekte moet eerst na de aankomst van een amerikaansch oorlogschip zijn uitgebarsten. Dit voorval had de Japanezen zeer tegen de vreemdelingen verbitterd en zij geloofden, dat de bronnen vergiftigd waren.

VREESSELIJK ONGELUK BIJ EENE DOORBRAAK IN HET KANAAL.—Te Drakeville, Morris county, viel verleden Woensdag een ijselijk ongeluk voor. Nabij den overdekten weg in dier plaatse is het Morris kanaal ongeveer twintig voet boven den beganen grond. Woensdag morgen, omstreeks 5 uren, bezweek de dijk op dat punt, en het water liep met verschrikkelijk geweld door de doorbraak, en sleepte heiningen, rotsen, aarde en alles wat het in den weg kwam mede. Een huis bewoond door Hulbert, zijne vrouw en twee kinderen, dat digt bij den overdekten weg stond, werd medegesleept en letterlijk verbrijzeld. Hulbert ontkwam het, maar zijne vrouw en twee kinderen kwamen om. Het lijk der vrouw werd, op eenen afstand van drie vierde mijl van de plaats, waar het huis stond gevonden, en het lijk van een der kinderen ongeveer een vierde mijl van daar. Het andere kind was nog niet gevonden, toen de brief, waaruit wij dit berigt hebben overgenomen, geschreven werd. De kracht van het water was verschrikkelijk; al de heiningen en gebouwen werden vernield, en rotsen, die vier duizend pond en meer wegen, werden tot op eenen aanmerkelijken afstand medegesleept.—*Trenton, N. J. Gazette, 4 Dec.*

☞ In de *Hollander* komt een heel—heel lang artikel voor van den Landverhuizer tegen den Kosmopolitaan, waarin de schrijver dingen beweert, waaraan hij zelf niet gelooft, en waarheden bestrijdt, waarvan hij zelf overtuigd is, of, in plat Hollandsch gezegd, waarin hij dapper met spek schiet. Ik voor mij wil den schrijver gaarne in den streelenden waan laten, dat ik tegenover hem radeloos ben; ik wil zijn zelf behagen niet verstoren.

COSMOPOLITAAN.

Eene gezellin in de gevangenschap.

De gevangene Austin, een der drie personen, die thans in het circuit geregtshof onder verhoor zijn voor het zware misdrijf van den walvischvaarder Cortes in brand te hebben gestoken, is thans, op zijn verhoor wachtende, sedert ongeveer den eersten Maart in hechtenis geweest, en om de akelige uren zijner gevangenschap te verkorten, ving hij eenigen tijd geleden eene groote muis of eene kleine rat (het beestje lijkt op beiden), en alle pogingen inspannende om het schepseltje te temmen, bragt hij het zoo ver, dat het beestje geheel aan zijnen medegevangene gehecht is, en met alle mogelijke vertrouwen en goede verstandhouding rondom hem speelt. De rat of muis vergezelt haren meester bij zijne dagelijksche reizen naar het geregtshof, en duikt van tijd tot tijd op uit Austin's zak, loopt over zijn hoofd en zijne schouders, kijkt naar de vierschaar en de advocaten, en, zoo als het schijnt, zich overtuigd hebbende dat alles in orde is, keert zij weder naar hare schuilplaats terug. Austin heeft nog twee of drie andere gezellinnen van dezelfde soort onder behandeling, en hiermede en met een weinig geknutsel van timmerwerk, waarin hij zeer ervaren is, brengt hij zijnen tijd genoegelijk genoeg door.—*Boston Journal.*

HOE "CRUISER" GETEMD WERD.—Slechts door een eenig persoon verzeld, eenen edelman van onbetwistbaren moed en spierkracht, ging de heer Rarey tot deze ontmoeting. Zoo als wij hoorden verhalen, waren zijne bevelen aan zijnen medgezel eigenaardig genoeg. "Wat er ook gebeure, mylord," zeide hij, "spreek niet of bemoei er u ten minste niet mede, voor gij mij onder zijne pooten ziet vertrappen." Dit verdrag gemaakt zijnde, trad hij vastberaden naar het strijdperk, dat uit een hok bestond, hetwelk door eene deur, die vier of meer voet hoog was, in tweeën was verdeeld. Bedaard naar dezen slagboom tredende, leunde hij er met zijnen arm op, zoodat dezelve door de ijzeren stang, die over den bovenkant liep, gedekt was, en keek het woeste dier, dat hij wilde temmen strak aan. *Cruiser*—van wien toom, hoofdstel, en al dergelijke beletselen waren weggenomen (wij denken door het eene of andere werktuigkundige overleg, want niemand durfde digt genoeg bij *Cruiser* komen, om hem aan te raken) deed zijnen gewonen sprong naar den onversaagden vreemdeling, om op hem te vallen gelijk eene kat op eene muis.

Rarey stond geheel bewegeloos, zonder zijne houding of de uitdrukking van zijn gelaat in het minste te veranderen. Denkende dat het zijnen vijand bij den arm had, trok en wrong het aan de ijzeren staaf, als of het die door midden had willen bijten. Zich op nieuw en op nieuw, voor eenen sprong, in eenen verren hoek terug trekkende, vloog het naar den geheimzinnigen vreemdeling, wezenlijk schreeuwende in de ontembare hevigheid zijner woede. Rarey verdroeg deze achtereenvolgende aanvallen met dezelfde koelbloedigheid, die hij bij den aanvang had getoond.

Ten laatste, na dit woeste tooneel, met deszelfs uitzinnige woede aan de eene zijde, en des zelfs kalme wetenschappelijke overmagt aan de andere, kwam eindelijk de geduchte *Cruiser*, snuivende, uitgeput, druipende van zweet en volkomen in zijn paardenverstand in de war wat betreft de hoedanigheid van die gedaante, welke het niet langer kon gelooven eene menschelijke te zijn, bedaard digt bij dezelve, en getrouw aan zijne natuur, rook het er aan en raakte het aan met zijnen neus.—Toen wierp Rarey de deur open, en stapte stoutmoedig op het paard aan. Deze laatste zinsnede spreekt als boekdeelen. Het was een trek, misschien niet zoo zeer van het stelsel dan wel van den man. Doch welk een vertrouwen moet de man niet op zijn stelsel gehad hebben, om dus zijne gelijkmoedigheid en bedaardheid te behouden in eene positie, die voor iedereen dan hem zelven doodgevaarlijk zou zijn geweest. Het "zout was nu op den vogelstaart gelegd," en toen hij tot zijne eigenaardige manier was overgegaan, en *Cruiser* bekeerd was tot eenen makken, leerzamen en niet bijzonder schichtigen klepper, en voor de oogen van honderden verbaasden bereden werd, werd de paardentemmer algemeen als zoodanig erkend, en de nieuwsbladen en het publiek verklaarden zich met Mr. Rarey tevreden.—*Frazer's Magazine.*

BIJNA LEVEND BEGRAVEN.—Des namiddags van den 3den dezer was de zeventiende straat te New York de schouwplaats van een tooneel, zoo als in de menschelijke zamenleving weinig voorkomt. Ouders, die treurend aan de doodkist hunner dochter stonden, hoorden hun kind op hetzelfde oogenblik, dat men haar naar hare laatste woning zou brengen, aan het deksel kloppen.

Verleden Woensdag sloot de achttienjarige Brigitta Charleton in de armen harer moeder de oogen en was levenloos. Men beweende de gestorvene—en zeide, dat zij aan de tering was gestorven. De nabuurschap jammerde, dat de jonge bloed zoo snel vertrekken moest en verzamelde zich des namiddags van den 3den dezer, ten half twee, voor de begrafenis. Vader Peter en moeder Mary drukten den laatsten kus op de koude lippen huns veelgeliefd kinds, hunne tranen rollen op het aangezigt van het lijkje neder. Iedereen was bewogen, en terwijl de diepe stilte slechts werd afgebroken door het snikken der moeder, naderde de lijkenbezorger langzaam met het deksel der kist, stelde het op zijne plaats, het jammeren der ouders barstte des te heviger uit—hij zet de eerste schroef aan, en schroeft flink, zoo als de man van het vak dat verstaat.

Er treedt eene pause in—de moeder ademt zwaar, het is of haar hart breken zal, zij ziet nog eenmaal naar de kist en daar wordt er geklopt. Waar?—Komt er nog een tot de begrafenis?—Er wordt nogmaals geklopt en harder. Alle aanwezigen verstijven; want het geklop is in de doodkist. Snel rukt de lijkenbezorger het deksel omhoog—Brigitta leeft.

Schrik en vreugde brengen een tooneel voort, waaraan elk een, die het bijwoonde, zijn gansche leven denken zal.—Tegen den avond was Brigitta zoo wel, dat men hoop heeft op haar herstel.—*Staats Ztg.*

☞ De gezamentlijke som der sterfgevallen door de gele koorts te New Orleans, gedurende den verloopen zomer, bedraagt van 5 tot 6 duizend. Te Mobile worden de sterfgevallen op 356 geschat, eene aanmerkelijke toeneming vergeleken bij de jaren 1853 en 1847, in welke de gele koorts ook woedde.

EENE GEWIGTIGE UITVINDING.—Deze is gedaan door J. Rogers te Baltimore, die in hare gevolgen van groote beteekenis kan worden. Zij bestaat in niets minder dan in eenen onderzeeschen telegraafdraad (of bij wijze van dichterlijke vrijheid kabel genaamd) van een geheel nieuw zamenstel. De binnenste draad is niet meer dan [illegible] duim in doorsnede en bestaat uit koper; [illegible] eene bedekking van gutta percha [illegible] bekleeding van gedraaiden hennep of katoenen garen. Bij den atlantischen kabel bestaat de uitwendige bekleeding uit een weefsel van ijzerdraad, waardoor het touw omgewonden wordt, en, [illegible] werden veroorzaakt, door welke de electrische [illegible]. Juist dit kwaad wordt door de uitvinding van den heer Rogers vermeden. De buitenste omkleeding van gevlochten hennip maakt het touw [illegible] en buigzaam en verhindert [illegible]. Daarbij is zij nog met een [illegible] overtrokken, dat het water weert en de vonken niet laat ontsnappen. Ook is de kabel verre weg veel beter, dan eenige der vroegere zamenstellingen, en laat zich veel beter behandelen. Luitenant Maury van de Ver. Staten Marine, die het touw onderzocht heeft, zwaaide den uitvinder eenen goedkeurenden lof toe met de woorden: "Dit is juist het ding, dat de uitvinding behoeft." Derhalve heeft Baltimore den roem, het zoo veel geruchtmakende vraagstuk eener onderzeesche telegraaf in *optima forma* te hebben opgelost.—*Milw. Banner.*

DE GELE KOORTS TE NEW ORLEANS VAN 1858.—De gele koorts heeft bijna opgehouden te New Orleans te woeden, nadat zij sedert Julij met meer of minder hevigheid geheerscht heeft. Gedurende het tijdperk, dat zich van den 20 Junij tot den 21 November uitstrekt, toonen de officiele berigten der begrafenissen aan, dat de sterfgevallen in die stad 8,296 bedroegen, van welke 4,850 van de gele koorts en 3,446 van andere ziekten. De volgende lijst toont den vooruitgang der ziekte aan, en wel de eerste kolom de sterfgevallen aan de gele koorts en de tweede kolom die van andere ziekten.

	Gele k.	And. ziekt.	Totaal.
Week eindend Junij 27	2	128	130
Week eindend Julij 4	8	134	142
Week eindend Julij 11	9	139	148
Week eindend Julij 18	20	107	127
Week eindend Julij 25	25	162	187
Week eindend Aug. 1	70	120	190
Week eindend Aug. 8	140	166	306
Week eindend Aug. 15	286	171	457
Week eindend Aug. 22	312	165	477
Week eindend Aug 29	402	184	586
Week eindend Sept. 5	449	197	646
Week eindend Sept. 12	472	164	636
Week eindend Sept. 19	474	168	642
Week eindend Sept. 26	444	175	619
Week eindend Oct. 3	380	160	540
Week eindend Oct. 10	390	147	537
Week eindend Oct. 17	308	182	490
Week eindend Oct. 24	266	144	410
Week eindend Oct. 31	174	164	338
Week eindend Nov. 7	136	133	269
Week eindend Nov. 14	66	164	230
Week eindend Nov. 21	17	172	189
Te zamen	4,850	3,446	8,296

Men zal opmerken, dat het grootste gedeelte der sterfgevallen voorviel tusschen July 25 en Nov. 14, dat als het begin en het einde van het heerschen der koorts als epidemisch kan beschouwd worden. Gedurende dat tijdperk van 76 weken of 112 dagen waren de sterfgevallen van de gele koorts, 4,794; van andere ziekten 2,766; gezamentlijk getal 7,560. Dit is gemiddeld ongeveer 473 in de week, of 67 daags. De gemiddelde bevolking van New Orleans, gedurende de ziekte, was waarschijnlijk niet meer dan 160,000, of ongeveer een vierde der tegenwoordige bevolking van Philadelphia. Eene daarmede overeenkomende sterfte te Philadelphia zou 268 dooden daags gegeven hebben, of 1,876 in de week! En toch wordt de ziekte van dit jaar door het volk van New Orleans als heel zacht beschouwd! Voorzeker was zij zoo hevig niet dan de ziekte van sommige vorige jaren.

DE KLEURLINGEN ARISTOCRATIE VAN ST LOUIS.—Onder dezen titel is onlangs een door Cyprian Clamorgan vervaardigd vlugschrift in het licht gekomen, dat over de kleurlingbevolking van St. Louis belangrijke opgaven bevat. Een aanmerkelijk gedeelte der kleurlingen van St Louis is zoo bijna blank, dat slechts een kenner hun ras kan herkennen, een verschijnsel, dat men in het gansche uitgestrekte Louisiana gebied zeer menigvuldig aantreft, en zich daardoor laat verklaren, dat de eerste volkplanters op de rassenvermenging niet zoo naauw gezien hebben.

De kleurlingen van St. Louis hebben over meerdere millioenen eigendom te beschikken. Onder de rijkste vrije kleurlingen noemt de schrijver des vlugschrifts het eerst mejufvrouw Pelagie Rutgers, eene vrouw van ongeveer 50 jaren, wier vermogen op een half millioen dollars wordt geschat. Haar man, een vrije kleurling, erfde eene uitgestrekte grondbezitting in de 7 straat, nabij de Rutgers str.—Madame Rutgers werd als slavin geboren en kocht zich vrij voor $3.00. Eene piano, die zij bezit, schat Clamorgan op $2,000. De latere schetsen passen niet voor het publiek, doch verdient dit nog aangemerkt te worden, dat eene menigte vrije kleurlingmeisjes uit de la ere klasse naar Philadelphia wordt gezonden, om daar te worden opgevoed. Samuel Mordecai wordt op $100,000 geschat; hij was vroeger oppasser op eene stoomboot. Zijne dochter heeft hij naar Engeland gezonden, om haar daar te laten opvoeden.

Eenen zeer geachten rang nemen in de vrije bevolking de barbieren in.—Clamorgan noemt er meer dan een dozijn op, die zich allen door dit beroep tot eenen betrekkelijken welstand hebben verheven. Nog verder heeft het Antony Laba die gebragt. Deze is slagter van beroep, en zend groote kudden vee naar de zuidelijke markten. Labadi is bijna geheel blank en kon even zoo goed voor eenen Mexicaan doorgaan. Hij is te St. Louis geboren en opgevoed en woont in de 15 straat en Clark Avenue. Zijne bezitting wordt op $300,000 geschat.

Een andere kleurling veehandelaar, Louis Charleville, wordt op ongeveer $60,000 geschat; de familie Cox, in de Elm en 4 straat, is op $150,000 aangeslagen.

Ook de schaduwzijde der kleurlingbevolking laat het vlugschrift uitkomen. Zoo wordt er in verhaald, dat eene vrije kleurlinge $100,000 bezit, die zij op eene niets minder dan betamelijke wijze verworven heeft.

EENE WAARSCHUWING VOOR JONGE MANNEN, DIE EENE VROUW ZOEKEN.—Een jong student in de medicijnen uit Michigan, die eenigen tijd te New York lezingen had bijgewoond, en zich zelven als er bij uitstek goed uitziende en onwederstaanbaar beschouwde, deed eenen hevigen aanval op het hart en het vermogen van eene bloeijende jonge jufvrouw die met hem in hetzelfde huis kamers had.

Na eene langdurige belegering gaf de dame zich over, en zij huwden. Denzelfden namiddag zond de jonge vrouw om een lief dochtertje van drie en een half jaar, en stelde het eenen verbaasden student voor.

"Lieve hemel! Dan waart gij eene weduwe," riep de student uit. "Ja, lieve, en dit is Amalia, mijn jongste kind. Morgen zullen Augustus, James en Ruben van het land komen, en dan zal ik mijne kinderen weder eens bij een hebben."

De ongelukkige student sprak geen woord; hij was te zeer aangedaan om te kunnen spreken. Den volgenden dag kwamen de andere lievelingen. Ruben was zes jaar oud, James negen, en Augustus een vrijpostige jongen van twaalf. Zij waren zeer verheugd te hooren dat zij eenen "nieuwen papa" hadden, omdat zij nu hoopten, te kunnen blijven, en er het speelgoed krijgen, dat zij wilden hebben.

De nieuwe papa moest [illegible] dat Augustus en James niet veel op Ruben en Amalia geleken.

"Dat doen zij ook niet," [illegible] "mijn eerste man was een [illegible] een man dan mijn tweede. Zijn [illegible] temperament, de kleur van zijn haar [illegible]—alles was verschillend."

Dat was te veel. Hij had niet alleen eene weduwe gehuwd, maar hij was haar derde man, en de verantwoordelijke vader van vier gezonde kinderen.

"Doch haar vermogen," dacht hij, "zal het wel goed maken."

"Dit zijn mijne schatten," [illegible]

De Michiganner was geheel van zijnen waan genezen, en, ziende dat hij eene vrij onnoozele rol had gespeeld, keerde hij oogenblikkelijk naar zone [illegible] rij in zijnen geboortestaat terug, alwaar hij thans had zijne jongens nuttig te maken, en hen te laten zweeten voor het bedrog, dat hunne moeder jegens hem gepleegd had.

EEN JALOERSCH MAN BELOOND.—De Philadelphia *News* verhaalt een vermakelijk voorval, dat bijna een treurspel was geworden. Het had plaats in die stad, en een jaloersch man is de hoofdpersoon in dat blijspel, en maakte zich natuurlijk belagchelijk, zoo als zulke mannen altijd doen:

De man begon te twijfelen aan de getrouwheid zijner vrouw, en nam alle maatregelen om zich te overtuigen, of zijn achterdocht gegrond was; maar hierin slaagde hij niet. Hij gevoelde zich even zoo op zijn gemak, als iemand met lamme handen, die de schurft heeft. Op zekeren avond, in het begin der vorige week, zeide hij tot zijne vrouw, dat hij zaken en de hand had, die hem den ganschen nacht zouden van huis houden, en daar zij dan zoo eenzaam zou zijn, beter deed met naar hare moeder te gaan, die in een afgelegen gedeelte der stad woonde, en daar te blijven. Zij was niet geneigd zulks te doen, en verzekerde haren echtgenoot, dat hij zich omtrent hare eenzaamheid niet behoefde te bekommeren, daar zij niet bang was om te huis te blijven. De achterdochtige man was terstond overtuigd, dat zij, ook schoon hij afwezig mogt zijn, toch volstrekt niet alleen zou wezen, en haar goeden avond wenschende, vertrok hij.

Niet lang daarna werd er geraas gehoord in het achterste gedeelte van het huis, en daarop werd boven het geluid van voetstappen gehoord. De eenzame vrouw besloot hieruit, dat een inbreker, die van de afwezigheid haars mans wist, was ingebroken,—met het doel om het huis te plunderen en des noods haar te vermoorden. In een oogenblik van vrees, opende zij zonder gerucht te maken de voordeur, en riep zachtjes den eersten den besten persoon aan, die voorbij kwam, en zeide hem wat er gaande was. Op haar ernstig verzoek trad hij het huis binnen, en eenen revolver uittrekkende, dien hij gewoonlijk tot zelfverdediging bij zich had, ging hij naar den trap, gevolgd door de bevreesde vrouw, met eene lamp in zijne hand. Niet zoodra was hij de slaapkamer binnengetreden, of er sprong een man van achter de deur, en pakte hem bij den kraag. Een loop der pistool werd zonder gevolg afgeschoten, behalve dat de buurt door in ontsteltenis werd gebragt. De vrouw stond verstijfd van schrik. Zij liet de lamp vallen en deze ging uit, waardoor de vreemdeling en de inbreker zich in het duister bevonden.

Verscheidene buren waren spoedig op het tooneel van verschrikking, en den trap opgaande, vonden zij de personen gescheiden, en bijna uitgeput van het worstelen. Geen van beiden scheen ernstig bezeerd. Terstond werd de gewaande inbreker door de vrouw als haar eigen man herkend, die, slechts een uur geleden, vertrokken was, om den nacht weg te blijven. Natuurlijk was er eenige verklaring noodig. De vrouw stond verwonderd en verplet; de buren zetten groote oogen op, terwijl de vreemdeling, die gekomen was om de vrouw tegen eenen inbreker te beschermen, geheel versteend scheen van verbazing. In het eerst dacht hij aan slechte huizen en valstrikken; maar hij werd spoedig overtuigd dat hij in een fatsoenlijk huis was, voornamelijk toen hij een der buren als iemand herkende, met wien hij eenigszins bekend was. Eindelijk vraagde hij om eene verklaring. De lippen der vrouw bleven gesloten. Het gezelschap steeg af naar de beneden voorkamer, alwaar de man bekende dat hij het slagtoffer was eener ontembare jaloerschheid, en dat hij het plan had gemaakt, om het te doen voorkomen, als of hij den ganschen nacht van huis zou zijn, ten einde nadere ontwikkelingen af te wachten.—Hij had het raam van de achterkamer open gelaten, ten einde er gemakkelijk in te komen. Eenmaal binnen zijnde, was hij naar de slaapkamer gegaan, en daar, door achterdocht gekweld, had hij eenigen tijd gewacht. Na verloop van eenigen tijd hoorde hij beneden de stem van eenen vreemdeling; zijne vermoedens verdubbelden daardoor, en, al zijn moed bij een rapende voor eenen verwoeden strijd, wachtte hij de komst van den geliefde zijner vrouw af, (zoo als hij dacht,) en worstelde met hem toen hij de kamer binnenkwam; en het was gelukkig dat de vreemdeling te sterk en te ruw was om gemakkelijk overmeesterd te worden.

"Dat is zoo," zeide de vreemdeling, "ik kwam hier binnen op verzoek van die dame, (hier wees hij naar de verbijsterde vrouw) om haar tegen eenen inbreker te beschermen. Ik hield u natuurlijk voor zoo iemand, en als de lamp niet uitgegaan was, die uwe vrouw uit hare hand liet vallen, zoudt gij eenen kogel in het lijf hebben gekregen, die u naar de andere wereld zou hebben geholpen."

Het is niet noodig meer van het [illegible] mede te deelen. De jaloersche echtgenoot had eene ontmoeting gehad, die hem bijna het leven kostte. Hij en zijne wederhelft zijn natuurlijk thans zeer gelukkig.

DE ASKANASI ZAAK.—De in deze streek zoo veel gerucht makende zaak van doctor Askanasi (zie vorig nommer der Nieuwsbode) is eindelijk bijgelegd, daar de held derzelve, Ashur Seltzer, alias doctor Askanasi, het met zijne vrouw in der minne heeft geschikt, $1000 aan haar heeft uitgekeerd en tot voor eergisteren door eenen rabbi van Chicago van haar gescheiden werd. Daarmede is deze schandelijke geschiedenis afgeloopen en de doctor kan weder zijn vroeger zijne praktijk waarnemen.—*La Salle County Democrat.*

TERECHTSTELLINGEN IN HET GROOT IN INDIE.—De heer Charles Buxton, een engelsch lid van het parlement, sprak, in eene jongste rede aan zijne committenten, aldus over de teregtstellingen in het groot, die in Indie zijn voorgevallen:

"Hoe vele personen denkt gij dat in de stad Allahabad zijn ter dood gebragt? Ik [illegible] wij ter dood *dertien honderd personen!* (Foei!) In de Punjaub, waar niet de minste gewelddadigheid plaats had, bragten wij vijfduizend personen ter dood. Ik las dat zelf in eenen brief van Sir John Lawrence. Is het niet ijsselijk aan het ophangen en doodschieten van vijfduizend menschelijke wezens te denken? En als dit in de Punjaub geschiedde, wat moet er dan in Bengalen gedaan zijn, waar het oproer inderdaad woedde? Welnu, wij schijnen [illegible] iedereen ter dood te hebben gebragt, die tegen ons partij heeft getrokken. [illegible] het leven van den heer Mitchel en andere Europeanen.—Doch daartoe gedwongen, [illegible] standelingen geholpen, zeide hij. [illegible] gen genomen en opgehangen.

Ik kende de familie van eenen [illegible] paul Contingent. [illegible]

[illegible]

[illegible] Groote schuldenaars, [illegible] bestaande [illegible] schuldenaar [illegible] Frankrijk en Engeland. De schulden van [illegible] bedragen $225,800,000, die van Frankrijk $1,500,000,000 en die van Engeland $3,893,000,000. [illegible] den schuld van 10 pond sterling.

[illegible]

"Op den morgen van den 6den dezer, schoudde William C. Barnett, een inwoner dezer County, zijn [illegible] de jagt. [illegible]

[illegible]

WEERKUNDIGE WAARNEMINGEN.

Te Sheboygan.

DES MORGENS BIJ ZONSOPGANG.

[illegible]

DES MIDDAGS TEN 1 UUR.

[illegible]

DES AVONDS BIJ ZONSONDERGANG.

[illegible]

CORRESPONDENTIE.

Mr. H. L. te Panama, Chautauque Co., N. Y.—Men betaalt aan het postkantoor het port voor nieuwsbladen vooruit. Dit is het voordeeligst. Voor de Nieuwsbode is het 25 cents in het jaar, [illegible]

Mr. G. M. te Cooper, Kalamazoo Co., Mich.—Om mindere sommetjes dan een dollar te versenden, kan men niet beter doen, dan zich van poststempels bedienen.

Mr. O. B. te Dunkirk, N. Y.—Wij hebben U breedvoerig geantwoord. Als gij onzen brief niet ontvangen hebt, zal de schuld zeker aan het postkantoor liggen. Wees zoo goed er nog eens goed onderzoek naar te doen.

— De ons uit Milwaukee toegezondene artikeltjes kunnen wij niet plaatsen. Het doet ons leed: maar de arme *Nieuwsbode* wordt toch genoeg belasterd, al neemt zij geene personaliteiten op. Wij zullen de poststempels terug zenden.

— J. T. J. te Brooklyn, N. Y.—De heer W. had eenen brief voor den Redacteur mede gebragt uit Utrecht; waar is dezelve gebleven?

MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door BACOT & STRANGERS.

SHEBOYGAN, WIS., den 15den December 1858.

Blanke Winter Tarwe,	℔ bushel	$ 0,90	@ 1,00
Roode W. en Z. Tarwe,	„ „	– 0,70	@ 0,80
Rogge,	„ „	– 0,60	@ 0,65
Gerst	„ „	– 0,50	@ 0,60
Haver	„ „	– 0,33	@ 0,36
Ind. Koren,	„ „	– 0,40	@ 0,50
„ „ in Aren,	„ „	– 0,32	@ 0,52
Witte Boonen,	„ „	– 0,50	@ 0,55
Erwten,	„ „	– 0,50	@ 0,60
Aardappelen,	„ „	– 0,35	@ 0,38
Gras Zaad,	„ „	– 1,00	@ 1,25
Drooge Appels	„ „	– 2,75	@ —
Groene Appels,	℔ barrel	– 3,00	@ 4,00
Spek [mess]	„ „	– 0,00	@ 0,00
Zout,	„ „	– 0,00	@ 2,00
Wit Visch,	„ „	– 2,50	@ 0,00
Winter Tarwe,	„ „	– 4,50	@ 5,50
Meel extra 2de kwaliteit,	„ „	– 3,25	@ 3,75
„ super fijn,	„ „	– 2,50	@ 3,00
Roggemeel,	„ „	– 0,00	@ 4,50
Boekweitmeel,	„ 100lbs.	– 0,00	@ 1,50
Ind. Koreunmeel,	„ „	– 1,00	@ 1,25
Vleesch	„ „	– 3,50	@ 4,00
Spek	„ „	– 4,00	@ 5,00
Boter		– 0,11	@ 0,12
„ versch	℔ lbs.	– 0,10	@ 0,12
Geslagte Varkens,	„ „	– 0,05	@ 0,06
Hammen,	„ „	– 0,08	@ 0,09
Eijeren	per dozijn	– 0,12	@ 0 00
Timmerhout	„ M	– 6,00	@ 10,00
Shingles	„ „	– 1,25	@ 1,50
Hooi	„ ton	– 6.00	@ 7.00
Hout,	„ cord.	– 1,25	@ 0.00

Advertentien.

*** Heden beviel van eene **Dochter**, KRYNTJE WOLTERS, geliefde huisvrouw van CORNELIS STEKETEE.
Grand Rapids, Michigan, den 1 December 1858.

die zulk eene zwakheid bij den anders zoo dapperen man niet vermoedde, geheel verwonderd aanzag.

"Wat nu, mijnheer!" zeide hij, "Gij ziet er immers uit, als of mijne berigten u enkel vrees en schrik hadden aangejaagd! Gij zult toch geene angst hebben voor de menscheneters! Bij Jingo, geen haar zullen zij u krommen, nu wij op hunne komst zijn voorbereid."

"Waar, zegt gij, hebt gij de Indianen gezien?" vraagde de planter met bevende lippen. "Om Gods wil, hebt medelijden met de angst eens vaders en spreekt."

"Ah zoo, blaast de wind uit dien hoek! De arme man vreest verder geen ongeluk, dan voor zijne kinderen. Nu dat is natuurlijk en verstrekt hem niet tot schande," mompelde de jager bij zich zelven, en ging toen luider voort, "In het noorden en noordoosten hebben wij de benden gezien — ginds op de plantagie van Sennor Vicunna aan, dien zij vermoedelijk reeds een bezoek gegeven hebben. Als het hemd niet nader was dan de rok, dan had ik den man gewaarschuwd, gelijk ik u doe; maar ik kon er slechts een hulp brengen, en deze eene moest gij zijn, die mij altijd gastvrij in uw huis hebt opgenomen. Sennor Vicunna zal het zeker kwaad te verantwoorden hebben, vrees ik."

"Barmhartige God, mijne arme ongelukkige dochter!" riep de planter uit en wrong zich de handen, terwijl hem de helder tranen van de wangen liepen. "Mijne lieve, lieve Maria! O God, o God! Laat dezen drinkbeker van mij voorbijgaan!"

"Maar wat is het dan met Maria?" vraagde Adriaan haastig. "Zij is toch, hoop ik, in uw huis?"

"Neen, neen! Zij is verleden week naar Vicunna's plantagie gereisd, om diens dochter, hare vriendin, te bezoeken!" riep Wildungen op den toon der diepste smart uit. "Als de wilden op de plantagie zijn ingebroken, dan is zij verloren."

Thans waren Adriaan en de lange Daniel even zoo ontsteld, als de ongelukkige vader, want beiden hadden de lieftallige jonkvrouw van ganscher harte lief, en Adriaan sidderde bij de gedachte, dat zij aan de ruwheid der wilden prijs gegeven en misschien, volgens hunne barbaarsche gewoonte, door hen geslagt zou kunnen worden, om hen tot voedsel te dienen.

De lange Daniel vermande zich weder het eerst en een donker rood vlamde over zijn daar even nog zoo bleek voorhoofd, terwijl hij zeide: "Bij Jingo, ik wil sterven of het lieve meisje redden. Terug, terug in de bosschen! Thans zie ik eerst in, dat de benden reeds op hunnen terugtogt waren en er zeker niet aan denken hierheen te komen, daar wij er anders meer op den weg moesten hebben aangetroffen. — Zonder twijfel hebben zij Vicunna's plantagie verwoest en geplunderd, en wat niet gedood is, in de wildernis medegesleept. Maar ik wil hen na en hen vervolgen gelijk de jagthond de tijgerkat. En bij Jingo! als het lieve kind nog in leven is, zal zij gered worden. Hebben de monsters haar omgebragt, wehe!" — en hij schudde woest zijne buks, — "dan zullen de bosschen dikwijls genoeg van de echo mijner schoten weergalmen, en die honden hunne lust boeten! Redding of wraak wil ik hebben, bij Jingo!"

De krachtige, vastberadene woorden des eerlijken woudmans stortten den ongelukkigen vader nieuwen moed in, en zelfs eene schemering van hoop.

"Ja!" riep hij, "wij willen hen na! Al mijne slaven moeten zich wapenen, en ik wil niet rusten, voor ik over het lot mijns kinds zekerheid heb. Voort! Voort! Elk oogenblik is kostbaar!"

te maken. Aan zijn scherp, geoefend oog, aan zijn fijn gehoor ontging niet een merkwaardig voorwerp, niet een buitengewoon geruis, en meer dan eens had hij Adriaan voor eene ontmoeting met vijandig gezinde Indianen bewaard, die met zijne moeijelijk verkregene schatten, alsmede met het leven des ganschen kleinen gezelschaps slechts weinig omslag zouden gemaakt hebben.

Op eene in het oog vallende wijze troffen onze vrienden, hoe digter zij bij de plantagie van Wildungen kwamen, al meer en meer hoopen Indianen aan, en eenige malen stieten zij zoo geheel onverwachts op afzonderlijk rondzwervende benden, dat er de gansche behendigheid des langen Daniels toe noodig was, om nog te regter tijd eene schuilplaats achter struiken of digt staande boomgroepen te vinden. Daniel scheen wegens deze omstandigheid eenigzins besorgd, daar het geen al te zeldzaam geval was, dat deze benden, naar een gemeenschappelijk plan handelend, de eenzaam gelegene plantagien in de bosschen overvallen, geplunderd en derzelver bewoners gedood hadden, eer daar hulp van buiten af hadden kunnen bekomen.

"God geve," zeide hij, "dat de schurken onzen vriend Wildungen niet onvoorbereid overvallen. Als hij op eenen aanval gevat is, zal hij hen zonder moeite terugslaan, daar deze wilden niets meer vreezen, dan vuurwapenen, van welke onze vriend toereikend voorzien is. Maar deze bloed- en buitdorstige knapen komen gewoonlijk aangeloopen, als een dief in den nacht, en eer er nog iemand gedachte op heeft, dat de bosschen door hen verontrust worden, klinkt plotseling hun oorlogskreet in eene verschrikkelijke nabijheid, en hunne vergiftige pijlen vliegen naar alle zijden, waar zich slechts een menschelijk gelaat laat zien. Konden wij slechts de plantagie vroeg genoeg bereiken, om hem te waarschuwen, dan zouden wij de schelmen zoo ontvangen, dat zij voor langen tijd het wederkomen vergaten."

"Hoe ver zijn wij nog van de plantagie verwijderd, lange Daniel?" vraagde Adriaan.

"Ik denk, een paar dagreizen," antwoordde de eerlijke jager. "Doch als wij de beladene ezels achterlieten, konden wij beiden er morgen middag wel zijn, zoude het ons al te zeer te vermoeijen. Bij Jingo, ik zou het mij zelven eeuwig verwijten, als ik er niet heen snelde, en aldus, door mijne schuld, in zekere mate den braven Wildungen in gevaar bragt."

"Gij hebt gelijk, lange Daniel," zeide Adriaan vastberaden. "Ik heb weken lang de gastvrijheid van dien man genoten, en zal nu niet achterlijk zijn, als het geldt, hem eene dienst te doen. Ik verzeker u, man, als gij mij slechts eene veilige schuilplaats voor mijne kisten en geldzaambeden kunt bezorgen."

"Dat zal niet zwaar vallen," antwoordde de lange, "tamelijk eene mijl van hier bevindt zich een diep, goed verborgen hol, waarin voor de negers de muildieren en voor alles plaats is. Voorwaarts, kinderen! Voorwaarts! Ik geloof, bij Jingo, dat het roodhuidige Indianenvolk niets anders dan onheil broedt."

Adriaan dreef zijn paard aan, de negers stieten met hunne naakte hielen de zijden hunner dieren, en de lange Daniel zette het, om niet achter te blijven, op een kort drafje. Zoo bereikte men na ongeveer anderhalf uur het hol, in hetwelk de zwaar beladene ezels gebragt werden, en terwijl de beiden zwarten streng werd ingescherpt, denzelven niet te verlaten, noch zelfs met hen eene poging te doen, om de plantagie te bereiken, voor zij van Adriaan be-

Mengelwerk.

Wees beleefd jegens iedereen.

Gij kunt eenen man niet beoordeelen naar den rok, dien hij draagt.

"Hetdaar, hinkepink, de trein rijdt oogenblikkelijk af; maak haast of wij zullen u achterlaten."

De trein stond bij het station van een der westelijke spoorwegen te wachten. De locomotief poffe en blies. De bagadje meester was met de vrachtgoederen bezig. Het volk liep heen en weder met kisten en valiesen, pakken en koffers. Mannen, vrouwen en kinderen snelden naar de wagens en maakten haastig dat zij plaatsen kregen, terwijl de locomotief snorkende en poffende en blazende was.

Een man, die achteloos gekleed was, stond bij het depot en sloeg schijnbaar weinig acht op hetgeen er voorviel. Het was gemakkelijk te zien dat hij kreupel was. Bij eene oppervlakkige beschouwing, kon men gemakkelijk verondersteld hebben, dat hij geen man van vermogen of invloed was. De conducteur van den trein wierp eenen blik van verachting op hem, en hem gemeenzaam op den schouder kloppende, riep hij:

"Kom aan, hinkepink, gij deedt beter met plaats te nemen of de trein zal u achterlaten."

"Tijd genoeg, denk ik," antwoordde de zoo ruw aangesproken persoon, en hij behield zijne schijnbaar onverschillige houding.

De laatste koffer was in de goederenwagen gebragt. "Kom, hinkepink!" zeide de conducteur, terwijl hij den kreupelen, achteloos gekleeden man voorbijging.—De kreupele antwoordde niet.

Juist toen de trein langzaam wegging, stapte hij in den laatsten wagen, en nam bedaard plaats.

De trein was eenige mijlen ver, toen de conducteur aan de deur van den wagen verscheen, in welken onze vriend zat. Verder komende ontdekte hij al spoedig den vreemdeling, dien hij aan het station had gezien.

"Geld voor de vracht!"—"Ik betaal niet," antwoordde de kreupele zeer bedaard.—"Niet betalen!"—"Neen, mijnheer."—"Dat zullen wij eens zien. Ik zal er u aan het eerstkomende station uitzetten," en de conducteur vatte het valies, dat boven het hoofd van onzen vriend hing.—"Het is beter niet zoo ruw te zijn, jong mensch," antwoordde de vreemdeling.

De conducteur liet het valies een oogenblik los, en ziende dat hij verder niets uit kon rigten, ging hij verder om de vracht van andere passagiers op te halen. Toen hij eenige schreden van daar was gekomen, zag een heer, die het bovengemelde gesprek had aangehoord, den conducteur aan, en vraagde hem: "Weet gij tegen wien gij daar gesproken hebt?"—"Neen, mijnheer."—"Het was Peter Warburton, de president van den weg."—"Zijt gij daar zeker van, mijnheer?" hernam de conducteur, zijne ontsteltenis trachtende te verbergen.—"Ik ken hem."

Het bloed steeg den jongman een weinig in het aangezigt, maar met eene sterke inspanning beheerschte hij zich zelven en ging voort met gelijk gewoonlijk de vracht op te halen.

Intusschen zat de heer Warburton bedaard op zijne plaats—niemand hunner, die nabij hem waren, kon de uitdrukking van zijn gezigt ontraadselen, noch zeggen welk een tooneel er volgen zou. En hij, waaraan dacht hij? Hij was ruw behandeld; hij was liefdeloos beschimpt om een gebrek, waaraan hij waarschijnlijk niet door eigen schuld gekomen was. Hij kon zich wreken als hij wilde. Hij kon de directeuren de eenvoudige waarheid zeggen, en de jonge mensch zou terstond worden afgezet. Zou hij het doen?

En toch, waar zou hij om geven? Hij wist wat hij waard was. Hij wist hoe hij, door eigene inspanningen, tot de plaats gestegen was, die hij thans bekleedde. Toen hij als kleine oranjeappelenkooper op de hoeken der straten stond, had hij menige weigering moeten verduren. Hij had die dagen van rampspoed overleefd; hij was thans een geacht man. Zou hij zich over eens vreemdelings beschimping of beleediging bekreunen? Zij, die nabij hem zaten, wachtten nieuwsgierig naar den afloop.

Eindelijk kwam de conducteur terug. In eene zekere overspanning trad hij op den heer Warburton toe, haalde zijne boeken, de banknoten, de kaartjes, die hij had opgehaald, uit zijn zak, en legde dezelven in Warburton's hand.

"Ik leg mijnen post neder, mijnheer," zeide hij.

De President liet een oogenblik zijne oogen over de boeken gaan, en toen naar de ledige plaats naast hem wijzende, zeide hij: "Ga zitten, mijnheer, ik wenschte eens met u te spreken."

Toen de jonge mensch zich had nedergezet, wendde zich de President tot hem met een gezigt, waarop geene uitdrukking van gramschap te zien was, en sprak tot hem op eenen zachten toon.

"Mijn jonge vriend, ik heb in deze zaak geene gevoelens van wraakzucht te voldoen; maar gij zijt zeer onvoorzigtig geweest. Uwe handelwijze, ware dezelve aldus jegens eenen vreemdeling geweest, zoude zeer nadeelig zijn geweest voor de belangen der compagnie. Ik zou het thans kunnen zeggen, maar ik wil het niet. Indien ik het deed zou ik u van uwe betrekking berooven, en gij zoudt het misschien zwaar vinden eene andere te bekomen. Doch wees in het vervolg beleefd jegens iedereen, dien gij ontmoeten zult. Gij kunt eenen man niet beoordeelen naar den rok, dien hij draagt; en zelfs de kreupele moet met welvoegelijkheid behandeld worden. Neem uwe boeken op, mijnheer. Ik zal niemand verhalen wat er is voorgevallen. Als gij uw gedrag verandert, zal niets van hetgeen er heden gebeurd is, u benadeelen. Gij behoudt uwe plaats. Goeden morgen, mijnheer!"

De spoortrein vloog voort, gelijk zoo menige trein te voren gedaan had; maar op denzelven was eene les gegeven en geleerd, en een gedachte die les luidde zoo wat aldus:—Oordeel niet naar den schijn.

ZES KINDEREN KUNNEN "EEN" VADER NIET ONDERHOUDEN.—Wij kunnen nooit dankbaar genoeg zijn jegens God, onze ouders en onderwijzers. Doch slechts al te dikwijls wordt het gewone spreekwoord bevestigd, dat een vader gemakkelijker zes kinderen kan onderhouden, dan zes kinderen *een* vader. Er is een voorbeeld opgeteekend van eenen vader, die alles aan zijne kinderen gaf — zijn huis, zijne landerijen en goederen —en verwachtte dat zijne kinderen hem onderhouden zouden. Doch nadat hij eenigen tijd bij eenen zoon geweest was, werd deze hem moede en zeide tot hem: "Vader, dezen nacht is mij een zoon geboren, en daar, waar uw leuningstoel staat, moet de wieg komen; wilt gij niet liever naar mijnen broeder gaan, die eene groote kamer heeft?"

Nadat hij eenigen tijd bij zijnen tweeden zoon geweest was, werd deze hem ook moede en zeide: "Vader, gij houdt van eene warme kamer, en ik krijg daar hoofdpijn van. Gij moest maar naar mijnen broeder, den bakker gaan."

De vader ging, en nadat hij eenigen tijd bij den derden zoon geweest was, vond ook deze dat hij een groote last in huis was, en zeide tot hem: "Vader, de menschen loopen hier den ganschen dag in en uit, als of het een duivenhok was; zoudt gij u niet beter bij zuster Kaatje, bij den stadsmuur, bevinden?"

De oude man merkte uit welken hoek de wind waaide, en zeide tot zich zelven: "Ja, ik zal het bij mijne dochter eens beproeven. Vrouwen hebben teederder harten." Doch nadat hij eenigen tijd bij zijne dochter had doorgebragt, werd zij hem moede, en zeide tot hem, dat zij zoo bang was, als haar vader naar de kerk of ergens anders ging, en de steile trappen af moest, en dat er bij hare zuster Elisabeth geene trappen waren, daar deze gelijkvloers woonde.

Hij stemde de oude man er in toe, en ging naar zijne andere dochter. Doch na verloop van eenigen tijd was ook deze hem moede, en liet hem door eenen derden persoon zeggen, dat haar huis te vochtig was voor iemand, die aan de jicht leed, en dat hare zuster, de vrouw des doodgravers van het St Jan's kerkhof, veel drooger woning had.

De oude man zelf dacht dat hij gelijk had en ging naar zijne jongste dochter, Helena. Doch toen hij drie dagen bij haar geweest was, zeide haar zoontje tot zijnen grootvader: "Moeder zei de gisteren tot tante Elisabeth, dat er geene betere kamer voor u is, dan zulk eene als vader heeft."

Deze woorden braken den ouden man het hart, zoodat hij achterover in zijnen leuningstoel zonk en stierf. Toen nam St. Jan hem mede naar huis en was veel beter voor hem, dan zijne zes kinderen, want hij liet hem van dien tijd af ongestoord in zijne kamer slapen.

DE GOEDE OUDE TIJD. — *De zoon.* Niet waar, vader, toen gij nog zoo klein waart als ik toen was het de goede oude tijd, dien gij altijd zoo prijst

De vader.—Neen, lief kind, dat was het niet, in mijns vaders jongen tijd, toen kan het goed zijn geweest.

De grootvader.—Geloof dat niet, toen had het toen kwaad genoeg. Maar in mijns vaders tijd, toen....

De overgrootvader.—Neen, neen! daar is niets van aan. Ik heb moeten zwoegen en slaven als een hond, en ten slotte was men zijn leven niet zeker, als men een paar duiten rijk was.

De zoon.—Och, dan zal de goede oude tijd er zeker geweest zijn, toen er nog geene menschen in de wereld waren.

☞ De vier grootste plagen des levens zijn staande kraagjes, kagchelpijp hoeden, nauwe laarzen en tabak.

Agenten voor den Nieuwsbode.

Amsterdam, Wis.—A. Stokdijk.
Oostburg, Wis.—A. van de Wall.
Sheboygan Falls.—C. F. Prinsen.
Milwaukee.—D. J. Doornink.
Alto, Wis.—J. Lensink.
Chicago, Ills.—F. Swaddeloo.
Hope, Ills.—G. van der Nyde.
Thornton, Ills.—M. Jansen.
Keokuk, Iowa.—D. Gleijsteen.
Pella, Iowa.—J. L. Bouwman.
Cincinnati, Ohio.—C. M. Bruns.
Cleveland, Ohio.—H. Ochsner.
Kalamazoo, Mich.—J. Hoedemaker.
Holland, Mich.—J. van de Luijster.
Zeeland, Mich.—
Grand Haven, Mich.—R. van Boelhove.
Grand Rapids, Mich.—
Buffalo, N. Y.—Mr. Smallenburg.
Rochester, N. Y.—A. de Vos, Az.
Albany, N. Y.—
New York City.—Mr. W. F. Otto.
Paterson, New Jersey.—L. Kwik.

Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij bovengenoemde agenten aan te melden, of het geld (in goede bankbiljetten) À TWEE DOLLARS per jaar, in eenen brief te sluiten, met duidelijke opgave van naam en adres, en denzelven te zenden aan

A. POTT,
Sheboygan, Wis.

☞ Agenten worden gevraagd voor de nog openstaande plaatsen, wordende iedere Agent een behoorlijk rabat toegestaan voor zijne moeite.

☞ DE NIEUWSBODE KOST VOOR NEDERLAND $2,50 PER JAAR; $0,60 IN DE TWEE MAANDEN; [illegible] 50 CENTS.

☞ KAARTEN [illegible] DOLLAR, OF CENTEN [illegible] EEN EN DRIE CENTS, VAN [illegible] IN BETALING WORDEN TOEGEZONDEN.

ZULKE STEMPELS KAN MEN KOOPEN, BIJ ALLE POSTMEESTERS.

NB.—GEBOORTE-, TROUW- EN DOODBERIGTEN worden geplaatst voor 25 Cents.

☞ GEREGISTREERDE BRIEVEN [illegible] VAN ONZEN KANTOOR. VOOR HET REGISTREEREN MOET DE AFZENDER 5 CENTS BETALEN.

rigt zouden ontvangen.—Met mondbehoeften waren zij genoegzaam voorzien, om het in allen gevalle eene week in het hol te kunnen uithouden, en eer het zoo ver was zouden zij zeker uit hunne schuilplaats verlost worden. De zwarten beloofden bij hoog en laag, dat zij alle bevelen stipt zouden gehoorzamen, en nu aarzelden de lange Daniel en Adriaan niet langer, met hunnen weg naar Wildungen's plantagie te vervolgen.

Daniel legde bij deze gelegenheid eene bijna onuitputtelijke volharding aan den dag. Adriaan mogt stapvoets of op eenen draf rijden, gene bleef hem altijd digt ter zijde en hield zich slechts van tijd tot tijd een weinig aan den stijgbeugel vast, om, op denzelven leunende, gemakkelijker voort te komen, en adem te scheppen. In deze vlugte lijn melden zij over berg en dal door den digten ongebaanden woudnacht. De zon, die den langen Daniel het meest tot wegwijzing diende, ging onder, en het bosch werd donker; maar daarentegen fonkelden de sterren, gelijk juweelen, aan den hemel, en wezen den ervaren jager zoo nauwkeurig de rigting aan, die hij nemen moest, als of er een breede rijweg voor zijne blikken lag. Meermalen stiet men wedet op benden Aimires, Puris, Mocojos, Corvados, Patachos, Cavantas, Xerentes, en andere stammen van wilden, die zich niet ontzien, het vleesch hunner medemenschen te verslinden—maar steeds ontdekte hen de lange Daniel met bewonderenswaardige behendigheid en voorzigtigheid.

Middernacht genaakte, en nu toonden zich ook de eerste teekenen van de afmatting des paards, dat Adriaan sedt den vorigen dag, noch dezen dag gespaard had. Het dier was met zweet bedekt, en struikelde over elken boomwortel, die op zijnen weg lag. Zelfs de lange Daniel had medelijden met het arme schepsel en bleef diep ademhalend staan.

"Het gaat niet meer," zeide hij. "Wij moeten ten minste een paar uren rusten, of het paard stort onder u neder. Stijg af, vriend. Ook ons zal eene verkwikking goed doen, en als wij bij het aanbreken van den dag weder verder ijlen, komen wij, zoo als te hopen is, nog altijd ter regter tijd. In het laatste uur kwam het mij voor, als of het getal der wilden aan het afnemen was, en daaruit besluit ik, dat wij de hoofdbende achter ons hebben gelaten."

Adriaan was zelf zoo vermoeid, dat hem deze uitnoodiging volstrekt niet onwelkom in de ooren klonk. Hij sprong van het paard, nam het zadel en toom af, en bond met een touw zijne voorpooten aan elkander, opdat het zich niet al te ver verwijderen zou. Het dier hinnikte zachtjes, at een paar handen vol boombladeren, die Adriaan het voorwierp, en strekte zich toen, het voorbeeld zijns meesters volgende, op het zachte gras des boschgronds uit. Daniel bood aan, twee uren wakker te blijven, waarop Adriaan deze dienst voor even zoo langen tijd zou overnemen. Toen echter de morgen aanbrak en zijn licht vriendelijk door het loofdak der boomen schemerde, lagen man en paard in eenen diepen slaap, daar zelfs de ijzeren natuur des langen Daniels eenen aanval van zwakheid niet had kunnen weerstaan. Reeds in de eerste helft zijner wacht was hij ingesluimerd, en de boeijen, welke de slaap over hem wierp, waren zoo vast, dat hij eerst ontwaakte, toen een helder zonnestraal, die zijnen weg door de bladeren der digt door een geslingerde takken vond, hem verblindend op het gezigt viel. Hij sloeg de oogen op, riep "Bij Jingo, ik geloof, dat ik mij overslapen heb!" en sprong met eén het monstrpis op, waarop hij gelegen had.

"Op, man!" riep hij Adriaan in het oor, terwijl hij hem te gelijker tijd aan den arm schudde. "De morgen is daar en het paard uitgerust. Wij hebben een uur langer geslapen, dan wij hadden moeten doen, en dienen nu den verloren tijd door snelheid trachten in te halen."

Adriaan sprong op en zag met eenen helderen blik rond. De slaap had hem zigtbaar verkwikt, en hij meende, dat hij elke inspanning van den marsch nu wel weder vier en twintig uren verdragen kon. Ook het paard was weder geheel tot zijne krachten gekomen, en hinnikte luid de frissche morgenlucht tegen, die liefelijk in de toppen der boomen suisde. In minder dan vijf minuten was het gezadeld en getoomd, Adriaan sprong er op, en de lange Daniel ging met ontzaggelijke stappen als wegwijzer voorop.

"Gelijk ik thans zie," zeide hij na eene wijl tijds, "hebben wij gisteren een grooter eind wegs achter ons gelaten, dan ik wagde te hopen. Wij zijn naauwelijks nog vijf uren van de plantagie af.—Laat uw beest maar frisch aanstappen—ik zal u wel bijhouden."

Na eenen korten draf ging het voort. Na verloop van drie uren werd er andermaal eenige oogenblikken halt gehouden, terwijl de lange Daniel, die al opgeruimder werd, meende, dat zij nog tijd genoeg hadden, daar zich den ganschen morgen geen Indiaan had laten zien.—Mogten zij nu ook komen, dan behoefde men hen niet te vreezen, daar men op hunne komst voorbereid en tot hunne ontvangst uitgerust zou zijn. Meer op hun gemak dan tot hiertoe, werd toen het laatste eind wegs afgelegd, en eer nog de zon haar hoogste standpunt aan den hemel had bereikt, zagen onze vrienden de plantagie in hare gansche kalme, stille schoonheid voor zich liggen.

"Alles wel!" riep de lange Daniel uit en lachte tevreden. "Hierheen heeft nog geen der roodhuidige schurken den weg gevonden, en God zij hem genadig, die zich van nu af aan met een boos oogmerk laat zien! Ik heb in mijne wijtasch menig geregt blaauwe boonen voor hen zitten, dat hen niet bijzonder goed smaken zal. Ha, zie, vriend Adriaan!—daar stapt Wildungen zoo dood op zijn gemak door de koffijplantingen, als of er geen roodhuid in geheel Brazilie was! Hobo, vriend—hierheen gekeken!"

De planter, die het luide geroep van Daniel duidelijk genoeg vernam, hief terstond het hoofd op en zag naar de streek des wouds, vanwaar het kwam. Oogenblikkelijk herkende hij Adriaan en Daniel, en zijn hartelijk welkom geroep, de handen, die hij naar hen uitstrekte, bewezen duidelijk, hoe verheugd hij over het wederzien der beide reizigers was. IJlings kwam hij tot hen, en drukte niet alleen Adriaan, maar ook den langen Daniel stijf aan zijne borst.

"Gij komt vroeger terug, dan ik u verwacht heb," zeide hij, "en een ongehoopt geluk is dubbel geluk. Maar wat is de reden van uwe bespoedigde terugkomst? En waar hebt gij de twee zwarten gelaten? U is toch geen ongeluk overgekomen?"

"Niets dergelijks," antwoordde de lange Daniel. "Onze jonge vriend had zoo vele steenen, planten en dieren opgezameld, dat wij geene plaats voor meer anderen vonden, en daarom maakten wij regtsom. Niet ver van hier stieten wij in de bosschen op Indianen, en daar ik vreesde, dat de roodhuidige schelmen derwaarts in den zin hadden, bragten wij eerst de negers in veiligheid en begaven ons toen op weg, om u te waarschuwen en in geval van nood bijstand te bieden."

De planter werd doodsbleek, terwijl Daniel deze woorden sprak, zoodat hem deze,